

Cuprins

CUPRINS	1
---------------	---

Sabatul 2

DUMINICA	6
SEMNUL FIAREI	9
ISRAELUL ȘI BISERICA	12

Sabatul

În toate timpurile, când Dumnezeu a lucrat pe pământ într-un fel deosebit prin Duhul Lui, în inimile copiilor lui Dumnezeu a luat naștere dorința ca să trăiască după Cuvântul lui Dumnezeu și să facă totul ce a poruncit El. Această dorință o trezește Duhul lui Dumnezeu în oameni prin vestirea curată și serioasă a Cuvântului. Aproape întotdeauna s-au ivit aceleași întrebări, referitor la care era normal că părerile se despărteau.

În cercetarea noastră dorim să arătăm poziția **biblică** despre sabat, nu părerea și învățătura unei anumite direcții de credință. De aceea, noi ne ținem doar de ceea ce este scris în mărturia întreagă a Bibliei.

Mai întâi, trebuie să luăm seama la ceva, și anume: când, pentru cine și cu ce scop a fost dată o învățătură sau poruncă de către Dumnezeu. Este foarte necesar ca să fie luate în considerare toate textele posibile care aparțin unei temă.

După terminarea lucrării de creație, Dumnezeu s-a odihnit în a șaptea zi. *„Dumnezeu a binecuvîntat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S'a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise și o făcuse.”* – Geneza 2, 3.

În ciuda accentului care a fost pus pe ziua a șaptea, a trecut o perioadă de timp de două mii cinci sute de ani în care sabatul nu a fost amintit deloc, respectiv de la Adam la Enoh, la Noe, la Avraam și până la darea poruncilor. Prima dată, în darea poruncilor, Dumnezeu a declarat sabatul ca poruncă; *„Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s'o sfințești. Să lucrezi șase zile, și să-ți faci lucrul tău. **Dar ziua a șaptea este o zi de sărbătoare** - ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S'a odihnit: de aceea a binecuvîntat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o.”* (Exod 20: 8-11)

În Exod 31:12-17 este obligată adunarea lui Israel de trei ori să țină sabatul: *„Domnul a vorbit lui Moise, și a zis: „Vorbește copiilor lui Israel, și spune-le: «Să nu care cumva să nu țineți **sabatele Mele, căci acesta va fi între Mine și voi, și urmașii voștri**, un semn după care se va cunoaște că Eu sînt Domnul, care vă sfințesc. Să țineți Sabatul, căci el va fi pentru voi ceva sfînt. Cine îl va călca, va fi pedepsit cu moartea; cine va face vreo lucrare în ziua aceasta, va fi nimicit din mijlocul poporului său. Să lucrezi șase zile; dar a șaptea este Sabatul, ziua de odihnă, închinată Domnului. Cine va face vreo lucrare în ziua Sabatului, va fi*

pedepsit cu moartea. **Copiii lui Israel să păzească Sabatul**, prăznuindu-l, ei și urmașii lor, ca un legământ necurmat. **Aceasta va fi între Mine și copiii lui Israel un semn vecinic**; căci în șase zile a făcut Domnul cerurile și pământul, iar în ziua a șaptea S'a odihnit și a răsuflat.“

Domnul Dumnezeu a stabilit poporului Israel ziua a șaptea ca ziua sfințită de odihnă. EL a stabilit și **anul al șaptelea** ca „anul de sabat”, „anul de odihnă” **pentru Israel**: „*Timp de șase ani, să semeni pământul, și să-i strîngi rodul. Dar în al șaptelea, să-i dai răgaz, și să-l lași să se odihnească; din rodul lui să mănînce săracii poporului tău...*” - Exod 23:10-11.

De asemenea, Dumnezeu a ordonat poporului său de legământ anul al cincizecilea ca „anul de veselie”. „*Să numeri șapte săptămîni de ani, de șapte ori șapte ani, și zilele acestor șapte săptămîni de ani vor face patruzeci și nouă de ani. În a zecea zi a lunii a șaptea, să pui să sune cu trîmbița răsunătoare; în ziua ispășirii, să sunați cu trîmbița în toată țara voastră. Și să sfințiți astfel anul al cincizecilea, să vestiți slobozenia în țară pentru toți locuitorii ei: acesta să fie pentru voi anul de veselie; fiecare din voi să se întoarcă la moșia lui, și fiecare din voi să se întoarcă în familia lui. Anul al cincizecilea să fie pentru voi anul de veselie...*” Ziua a șaptea, anul al șaptelea și, după aceea, anul de veselie au avut o însemnătate deosebită pentru Israel. Așa cum am văzut, Domnul Dumnezeu și-a obligat poporul său de legământ la ținerea sabatului într-un mod deosebit. Domnul Isus a folosit fiecare posibilitate să vorbească în ziua sabatului acelora care s-au adunat pentru rugăciune. EL însuși a ținut sabatul și l-a sfințit, însă a și mântuit și vindecat, pentru că El este Domnul peste sabat: „*Și le zicea: iul omului este Domn chiar și al .Sabatului*”- Luca 6:5. „*Sabatul a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru Sabat; așa că Fiul omului este Domn chiar și al .Sabatului.*” - Marcu 2:27-28. De aceea, aveau voie în ziua de sabat să scoată afară oaia sau boul care a căzut în fântână - Luca 14:5: „*Pe urmă le-a zis: "Cine dintre voi, dacă-i cade copilul sau boul în fântână, nu-l va scoate îndată afară, în ziua .Sabatului?"* . Și apostolii au folosit fiecare posibilitate pentru a vesti Cuvântul de sabat: - Fapte.17:2: „*Pavel, după obiceiuul său a intrat în sinagogă. Trei zile de Sabat a vorbit cu ei din Scripturi.*”; Fapte 18:4: „*Pavel vorbea în Sinagogă în fiecare zi de Sabat, și îndupleca pe Iudei și pe Greci.*”

Shabbath înseamnă „odihnă”, așa cum Shalom înseamnă „pace”. Dumnezeu s-a odihnit după desăvârșirea lucrării de creațiune și îi conduce pe ai Săi în odihna Lui după isprăvirea răscumpărării, și anume în pacea cu Dumnezeu prin Isus Hristos, Domnul nostru. Trist este că poporul Israel, căruia i-au fost date de fapt legea și făgăduințele - Romani 9:4: „*Ei sunt Israeliți, au înfierea, slava,*

legămintele, darea Legii, slujba dumnezeiască, făgăduințele... Ei n-au recunoscut însemnătatea spirituală pe care a preambrit-o ziua a șaptea.

Așa vorbește Domnul: „*Patruzeci de ani M'am scîrbit de neamul acesta, și am zis: „Este un popor cu inima rătăcită; ei nu cunosc căile Mele. De aceea am jurat în mânia Mea: „Nu vor intra **în odihna Mea!**“ - Ps.95:10-11. Întregului Israel, care a ținut sabatul „sus și sfînt“, îi trebuia exprimată mustrarea: „Dar ei au fost neascultători și au întristat pe Duhul Lui cel sfînt; iar El li s'a făcut vrăjmaș și a luptat împotriva lor.“ - Isaia 63:10. Minorității, respectiv celor care au așteptat în credință și ascultare, i se potrivește: „Ca turma, care se pogoară în vale, așa **i-a dus Duhul Domnului la odihnă.** (versetul 14 - în biblia în limba germană este turma, nu fiara)“*

În scrisoarea către evrei, acestei teme despre „odihna de sabat“ îi este dedicat destul spațiu în capitolele 3 și 4, și anume cu referire la Psalmul 95 și în comparație cu poporul de legămînt vechi testamentar. Noi cităm cu privire la Noul Testament: „De aceea, cum zice Duhul Sfînt: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile...„*Ei totdeauna se rătăcesc în inima lor...*“ - Evrei 3:7-10. Din cauza necredinței și neascultării lor n-au putut intra în odihna lui Dumnezeu, cu toate că țineau sabatul. De aceea, este scris în capitolul 4: „Să luăm dar bine seama, ca, atîta vreme cât rămâne în picioare **făgăduința intrării în odihna Lui...** Pe cînd noi, fiindcă **am crezut, intrăm în „odihna“,** despre care a vorbit El...așa hotărăște din **nou o zi – „ziua mîntuirii“** - Isaia 49.8 și 2 Corinteni 6:2 - „Astăzi,“ - zicînd, în David, după atîta vreme, cum s'a spus mai sus:

*„Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!“ Căci, dacă le-ar fi dat Iosua odihna, n'ar mai vorbi Dumnezeu după aceea de o altă zi. Rămîne dar **o odihnă ca cea de Sabat** pentru poporul lui Dumnezeu.“ - Evrei 4:1-10. Aici nu este scris nimic despre o „odihnă de sabat“, ci despre „odihna sabatului“, iar aceasta este odihna în Dumnezeu. Și anume, așa cum Dumnezeu s-a odihnit de lucrarea lui de creație, așa se odihnesc toți copiii lui Dumnezeu în El, după isprăvirea lucrării de mîntuire.*

În Evrei 8:7 citim: „În adevăr, dacă legămîntul dintîi ar fi fost fără cusur, n'ar mai fi fost vorba să fie înlocuit cu un al doilea.“ De asemenea este scris: „În adevăr, Legea, care are umbra bunurilor viitoare, nu înfățișarea adevărată a lucrurilor, nu poate niciodată... să facă desăvârșiți pe cei ce se apropie.“ - Evrei 10:1. Isus, Mîntuitorul nostru, a fost răspunsul; doar prin El singur ajungem ținta. EL strigă tuturor: „**Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă!**“ Mîntuitorul zice mai departe: „**Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blînd și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.**“ - Matei 11:28-29.

În biserica nou testamentară, frații care au devenit credincioși au dorit să trăiască și mai departe în timpul de har conform prescripțiilor legii. S-a ajuns la întrebarea: la ce să dea atenție credincioșii dintre neamuri? Aici citim în Fapte. 15:19-20: „... să nu mai punem peste voi nici o altă greutate decât ceea ce trebuie, adică: să vă feriți de lucrurile jertfite idolilor, de sânge, de dobitoace zugrumate, și de curvie, lucruri de cari, dacă vă veți păzi, va fi bine de voi...” Din versetul 28 reiese clar că în luarea acestei decizii nu este vorba despre părerea apostolilor și a bătrânilor, ci așa cum este scris : „**Căci s'a părut nimerit Duhului Sfânt și nouă, să nu mai punem peste voi nicio altă greutate decât ceea ce trebuie...**”

Pavel scrie în Rom. 14 :5 : „, Unul socotește o zi mai pe sus decât alta; pentru altul, toate zilele sunt la fel. Fiecare să fie deplin încredințat în mintea lui.” Dacă ar fi fost necesar pentru credincioșii dintre neamuri, apostolii ar fi fixat o anumită zi. Dar Pavel dă mână liberă fiecăruia și scrie mai departe : „, Cine face deosebire între zile, pentru Domnul o face.” (Vers.6). Și cine o face pentru Domnul, acela îi lasă pe toți ceilalți în pace. Evident, nu a fost stabilit nimic în învățătura apostolilor referitor la ținerea unei zile - Fapte.2 :42 : «*Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii, și în rugăciuni.* ». În acea vreme scrisorile lui Pavel au fost citite de credincioșii dintre evrei și dintre neamuri, și el nu a insistat ca sabbatul să fie ținut. Pentru evrei, aceasta a fost ceva de la sine înțeles. Și sărbătorile au rămas pentru ei cu însemnătate nou testamentară. Așa s-a grăbit Pavel să fie la sărbătoarea Cincizecimii din Ierusalim - Fap.20 :16 : «*Pavel se hotărâse să treacă pe lângă Efes, ca să nu piardă vremea în Asia ; căci se grăbea ca, dacă-i va fi cu putință, să fie în Ierusalim de ziua Cincizecimii* ».

Deci, în Noul Testament nu mai este vorba despre o zi din săptămână, ci despre odihna statornică în Dumnezeu și despre odihna veșnică în Dumnezeu. Noi nu suntem doar într-o zi aproape și dedicați lui Dumnezeu, ci pentru totdeauna. EL a luat locuință în noi și a făcut lucrarea Sa de har în noi. Așa am ajuns noi la odihnă de lucrările personale și ne odihnim tot timpul în Dumnezeul Cel viu. De aceea, este o «odihnă a Sabatului» și nu o «odihnă de sabbat». În primul legământ, omul a avut nevoie într-o zi de odihnă trupească; în timp ce în noul legământ omul are nevoie de o odihnă sufletească. În odihna de sabbat putea să intre fiecare, și asta deja de la porunca sabbatului. Dar este vorba despre adevărata odihnă și despre pacea în Dumnezeu prin Isus Hristos, Domnul nostru. După întemeierea Bisericii nou testamentare, nu există nici o indicație unde apostolii ar fi poruncit să se țină sabbatul după modelul cel vechi. Dimpotrivă, Pavel scrie, călăuzit prin Duhul, următoarele cuvinte de avertizare : „, *Nimeni dar*

să nu vă judece cu privire la mîncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, cu privire la o lună nouă, sau cu privire la **o zi de Sabat...**” – Coloseni 2 :16-18. Acest text este foarte explicit, îndeosebi cuvintele „*să nu vă judece*”. Nu se întâmplă că aceia care fac mântuirea dependentă de ținerea sabatului îi judecă pe alții ? Ei le neagă celorlalți toată mântuirea în Hristos și îi plasează chiar antihristului. Dar credincioșilor dintre neamuri, conform Sfintei Scripturi, nu este voie să li se pună vreo greutate cu privire la tăierea împrejur sau la ținerea sabatului - Galateni 6:15-16 : « *Căci în Hristos Isus nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur nu sunt nimic, ci a fi o făptură nouă. Și peste toți cei ce vor umbla după dreptarul acesta și peste Israelul lui Dumnezeu să fie pace și îndurare !* ».

Faptul că Domnul Isus a învățat de sabat și a vestit Împărăția lui Dumnezeu în sinagogă și în templu, este cunoscut tuturor. Și apostolii, îndeosebi Pavel, a folosit ocazia în ziua adunării să predice oamenilor Cuvântul lui Dumnezeu. În Efes, Pavel a predicat doi ani, prima dată în sinagogă, dar după aceea într-o sală publică - Fapte 19:8 : « *În urmă, Pavel a intrat în sinagogă, unde vorbea cu îndrăzneală. Timp de trei luni a vorbit cu ei despre lucruri privitoare la Împărăția lui Dumnezeu, și căuta să înduplece pe cei ce-l ascultau*». Evanghelia se poate vesti în ziua de sabat la fel ca și duminica și în fiecare zi.

Când acest timp de har s-a scurs pentru Biserica nou testamentară, va începe o epocă nouă în legătură cu Israel și atunci vor fi valabile pe pământ anumite hotărâri ale lui Dumnezeu referitoare la domnia în Împărăția de o mie de ani. Așa este scris în Isaia 66, 23: „ *În fiecare lună nouă și în fiecare Sabat, va veni orice făptură să se închine înaintea Mea, - zice Domnul.*” Și de asemenea : „ *Toți ceice vor mai rămânea din toate neamurile venite împotriva Ierusalimului, se vor sui în fiecare an să se închine înaintea Împăratului, Domnul oștirilor, și să prăznuiască sărbătoarea corturilor.*” - Zaharia 14:6.

Și ceea ce Domnul Dumnezeu a stabilit pentru epoca Împărăției de o mie de ani, se va împlini, pentru că este scris : „ *Căci adevărat vă spun, cîtă vreme nu va trece cerul și pămîntul, nu va trece o iotă sau o frîntură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întîmplat toate lucrurile.*” - Matei 5 :18.

Duminica

În Noul Testament nu exista vreo poruncă deosebită de a sărbători duminica sau să fie pusă în locul sabatului. În Biblie găsim doar denumirea pentru

ziua a șaptea a săptămânii, și anume sabbatul. O altă zi nu este numită cu numele. Este scris: „*În ziua dinăii a săptămînii.*” - Ioan 20:1. Numirea zilelor săptămânii cu diferitele nume este de origine păgână, chiar și „ziua soarelui”, respectiv duminica. Dar noi suntem interesați doar de însemnătatea dumnezeiască a „ultimei” și a „primei” zile a săptămânii, conform Sfintei Scripturi; toate celelalte le lăsăm în seama Aceluia care va judeca drept.

Evangelhiile mărturisesc unanim învieerea Domnului Isus în prima zi a săptămânii, respectiv în ziua de după sabbat: „*Isus, după ce a înviat, în dimineața zilei dintîi a săptămînii,*...” - Marcu 16:9. „Ziua dintîi” a săptămânii și-a primit, prin învierea Domnului, însemnătatea prezentată în Vechiul Testament. În aceeași zi, Cel înviat S-a descoperit alor Săi: „*În aceeaș zi, iată, doi ucenici se duceau la un sat, numit Emaus, care era la o depărtare de șazeci de stadii de Ierusalim.*” - Luca 24:13. EL a ținut cu ei o oră biblică, unde a inclus tot Vechiul Testament, legea lui Moise, Psalmii și prorocii, și le-a deschis mintea pentru Scriptură. În prima zi a săptămânii au avut loc învierea, călătoria cu cei doi ucenici spre Emaus, poposirea în casă, frîngerea pînii, după care L-au și recunoscut (Luca 24:13-35), iar seara Cel înviat a vizitat pe ucenicii Lui: „*În seara aceleiaș zile, cea dintîi a săptămînii, pe cînd ușile locului unde erau adunați ucenicii erau încuiate, de frica Iudeilor, a venit Isus, a stătut în mijlocul lor, și le-a zis: „Pace vouă!”*” - Ioan 20:19.

Este scris: „*După opt zile, ucenicii lui Isus erau iarăș în casă; și era și Toma împreună cu ei.*” (Ioan 20:26). De ce exact o săptămână mai târziu? De ce nu după trei sau cinci zile? Ce prioritate, că noi nu suntem învățați de oameni, ci prin Cuvântul lui Dumnezeu! Nu doar ucenicii în Ierusalim au fost călăuziți așa de Dumnezeu, și anume să se adune în prima zi a săptămânii, ci și Pavel, fiindcă este scris: „*În ziua dintîi a săptămînii, eram adunați la o altă ca să frîngem pîinea.*” - Fapte 20:7.

Este minunat să privim Scriptura sub călăuzirea Duhului Sfânt. Pavel a frânt pîinea cu sfinții în ziua de după sabbat; și, prin aceasta, el a urmat exemplul Domnului, care, după înviere, a frânt-o în Emaus de prima dată, în prima zi din săptămână. Iar noi o sărbătorim în slujba divină, în ziua de sabbat sau duminică, pînă va veni El - 1Corinteni 11:26 „*Pentru că , ori de câte ori mîncăți din pîinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, pînă va veni El.*”.

Deci, dacă Pavel a fost călăuzit prin Duhul să scoată în evidență că s-au adunat în prima zi după sabbat, atunci aceasta are o importanță deosebită. El ar fi putut să scrie: „Noi ne-am adunat ca să frîngem pîinea”, fără să amintească prima zi din săptămână. Și în aceasta înțelepciunea lui Dumnezeu este găsită dreaptă de copiii lui. Prin urmare, dacă noi ne adunăm în ziua de după sabbat

pentru a asculta Cuvântul, pentru părtășie, rugăciune și frângerea pâinii, atunci acest lucru este cu siguranță în concordanță cu practica Domnului și a apostolilor, și astfel în voia lui Dumnezeu. În rest, focul Duhului ardea așa de puternic în creștinii de la început, încât Duhul i-a însuflețit să țină adunare în fiecare zi: „... Și în fiecare zi, în Templu și acasă, nu încetau să învețe pe oameni, și să vestească Evanghelia lui Isus Hristos.” - Fapte. 5:42. Că Pavel a scos în evidență întâia zi a săptămânii, o vedem și din faptul că a ordonat și strângerea de ajutoare pentru sfinți în această zi: „În ziua dintâi a săptămânii, fiecare din voi să pună deoparte...” - 1Corinteni 16:2. Noi nu putem să credem altcumva, decât cum zice Scriptura, și anume că fiecare lucru să fie zidit pe două sau trei mărturii. Credinciosul Domn S-a îngrijit de poporul său și în această privință. Deja în Vechiul Testament, El a dat indicația pentru această zi. În Levitic 23:7 scrie: „În ziua întâia, să aveți o adunare sfântă: atunci să nu faceți nici o lucrare de slugă.” În vers. 10 scrie: „...să aduceți preotului un snop... preotul să-l legene într'o parte și într'alta, în ziua după Sabat.”(vers.10 -11). Snopul dintâi a fost deci legănat de preot în ziua de după sabbat. Ce indicație puternică este aici pentru recolta de suflete nou testamentară a celor întâi născuți! Preotul trebuia să legene snopul înaintea Domnului în ziua dintâi a săptămânii. Este ușor de cuprins ce se înțelege prin noțiunea „a legăna”; spicele separate au fost strânse împreună și așa s-a format un întreg, un snop - Ps. 126:5-6: „Cei ce seamănă cu lacrimi, vor secera cu cântări de veselie. Cel ce umblă plângând, când aruncă sămânța, se întoarce cu veselie, când își strânge snopii” . Isus Hristos este „Cel dintâi” iar Biserica Nou Testamentară este „ceata întâilor născuți”, și anume Trupul Lui. Toate mădularele sunt legate cu Capul și între ele. EL a fost bobul de grâu (Ioan 12:24: „Adevărat, adevărat, vă spun, că, dacă grăuntele de grâu, care a căzut pe pământ, nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă”), care a căzut în pământ, iar ai Lui sunt grâul copt, care este recoltat și adunat în grânarul ceresc - Matei 3:12 :”Acela își are lopata în mână, își va curăța cu desăvârșire aria, și își va strânge grâul în grânar; dar pleava o va arde într-un foc care nu se stinge”.

În Vechiul Testament a fost preotul cel care a legănat snopul natural. În Noul Testament este Isus Hristos, Marele Preot al mărturisirii noastre, Cel care leagă gloata întâilor născuți, răscumpărați de pe pământ – în El avem viața, ființa și suntem mișcați de El - Fapte 17:28: „Căci în El avem viața, mișcarea și ființa, după cum au zis și unii din poeții voștri: „Suntem din neamul Lui...””.

Însemnătatea „ zilei dintâi ” strălucește pentru toți care doresc s-o vadă. „Din ziua după Sabat, din ziua când veți aduce snopul ca să fie legănat într'o parte și într'alta, să numărați șapte săptămâni întregi... până în ziua care vine după al șaptelea Sabat...” - Lev.23:15-16. În aceste cuvinte ne este descrisă exact

socoteala pentru umplerea rodului dintâi cu Duhul Sfânt. Trebuiau să treacă 7x7, deci 49 de zile, cea care urmează după aceea este ziua „cincizecimii”, și anume ziua 50. Exact în ziua a cincizecea, după ce Hristos, Cel dintâi, care a înviat biruitor dintre cei morți, a venit revărsarea Duhului Sfânt. S-a întâmplat în acea zi, care urma după al șaptelea sabbat. Prin aceasta, învierea și revărsarea Duhului Sfânt au fost fixate de însuși Dumnezeu deja în Vechiul Testament, în prima zi a săptămânii. Nu doar învierea, ci și revărsarea Duhului Sfânt s-a întâmplat, conform Scripturii, în ziua de după sabbat. Cine dorește să obiecteze ceva împotriva unor cuvinte atât de clare și adevărate ale Scripturii? Cine nu crede fiecare cuvânt așa cum este scris, ci încearcă să potrivească cuvintele Scripturii după gândirea personală, nu a înțeles limba lui Dumnezeu. Oricine se ridică împotriva mărturiei întregi a Scripturii, nu crede ce zice Cuvântul, ci propria interpretare.

Semnul fiarei

Există în unele comunități credincioase învățătura, în care se afirmă, că toți cei care țin slujba dumnezeiască duminica și nu de sabbat după lege, aparțin antihristului. Sub apelul din Apoc. 14:6-13 se pretinde: „Cine ține duminica slujba dumnezeiască, are semnul fiarei, și va fi chinuit în veșnicie.” Aceasta este o răstălmăcire rău intenționată, nu doar pentru că este falsă, căci acolo nu este nimic scris de duminică, ci pentru că duce în eroare de la ceea ce este de fapt adevărat. Dacă este vorba despre ceva atât de decisiv, și anume despre semnul direct de recunoaștere al antihristului, atunci trebuie cu atât mai mult incluse toate textele care vorbesc despre aceasta și aduse toate la un numitor absolut biblic. Fiecare răstălmăcire despotică a unui text biblic, este lucrarea dușmanului. Necesară este descoperirea însemnătății adevărate, care reiese doar atunci când se iau toate textele biblice care aparțin de această temă..

Apoc.13:11-18 ne dă lămuriri asupra evenimentelor timpului de sfârșit și despre aceea că la semnul fiarei este vorba despre „numărul unui om”, și nu de numărul unei zile. Numărul „super omului” ne-a fost chiar socotit: 666. Din timpul renașterii a fost identificat ca VICARIUS FILII DEI și a fost folosit ținând spre papalitate. Nu există nici un verset biblic care zice că, dacă cineva care predică sau ia parte la serviciul divin duminica, să poarte semnul fiarei. Și nu există nici un singur verset care ar presupune că, oricine ține sabbatul, are pecetea lui Dumnezeu, așa cum se susține de către unii. Acestea sunt învățături omenești,

total nebiblice. Pecetea lui Dumnezeu li se pune adevăraților credincioși conform Scripturii prin Duhul Sfânt (2Cor.1:21-22; Efes.1:13; Efes. 4:30). Ca bază închipuită de argumentație, se folosește cuvântul din Daniel 7:25. Dar este rupt din context, căci se referă la vremea sfârșitului, în care poporul Israel, după ruperea legământului (Daniel 9:27), va fi predat antihristului: „*El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Prea Înalt, va asupra pe sfinții Celui Prea Înalt, și se va încumeta să schimbe vremile și legea; și sfinții vor fi dați în mâinile lui timp de o vreme, două vremi, și o jumătate de vreme.*” - Daniel7:25. Daniel nu a văzut lucruri care să privească Biserica, ci ceea ce se va întâmpla cu Israel. - Daniel 10:14: „*Acum vin să-ți fac de cunoscut ce are să se întâmple poporului tău în vremurile de apoi, căci vedenia este cu privire tot la acele vremuri îndepărtate*”.

Trebuie citit fiecare text biblic până la capăt și trebuie lăsat în contextul în care aparține de fapt. Cine citește de exemplu Daniel 7:23-27, recunoaște clar că se referă la ultima perioadă de trei ani și jumătate ai necazului cel mare, după care va începe domnia Împărăției de o mie de ani: „*Dar domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor cari sunt pretutindeni supt ceruri, se vor da poporului sfinților Celui Prea Înalt.*” - Daniel 7:27. Cu referire la perioada de timp pentru Israel, în care este vorba despre semnul fiarei, este scris: „*Aici este răbdarea sfinților, cari păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Și am auzit un glas din cer, care zicea: „Scrie: Ferice de acum încolo de morții, cari mor în Domnul!” - „Da“, zice Duhul; „ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează!*” – Apocalipsa 14:12-13.

Presupunerea că duminica este introdusă de biserica catolică, nu se potrivește. Ziua întâi a săptămânii a fost deja ziua de adunare a Domnului nostru înviat și a apostolilor și, de asemenea, a credincioșilor din creștinismul primar. Noțiunea „ziua soarelui” este desigur de origine păgână, și, prin aceasta, punerea numelui acestei zi dintâi este ne-biblică, dar nu ziua în sine însuși. Adevărat este că ura bisericii romane în secolul al treilea a devenit așa de mare împotriva evreilor, încât în final evreii au fost blestemați ca fiind ucigași ai lui Hristos și au fost respinși împreună cu sabbatul. În anul 321, înainte ca biserica romană să existe ca organizație, împăratul Constantin a dat un decret în care el a interzis evreilor să țină sabbatul și le-a ordonat duminica drept zi de rugăciune. Pentru toți cetățenii împărăției romane a fost introdusă duminica drept zi de rugăciune. Așa a fost luat sabbatul poporului vechi testamentar, care le-a fost poruncit de însuși Dumnezeu, astfel au fost prăbușiți într-un necaz de conștiință, și au fost abandonați alungării și persecuției, chiar și morții. Această ordonanță merge pe contul practicii bărbaților bisericii și este complet greșit. Pe cealaltă parte, nu are nimeni dreptul să facă Bisericii nou testamentare probleme de conștiință din

cauza sabatului. Noi nu am fost obligați să ținem sabatul, nici duminica, ci am fost grațiați și trăim în libertatea copiilor lui Dumnezeu. Și cine declară duminica ca fiind „ziua Domnului” este orb duhovnicește. În tot Vechiul și Noul Testament este mult descrisă „ziua Domnului” (Ioel 3:4; Fapte 2:20 ș.a.). Așa este scris, că soarele se va preface în întuneric și luna în sânge, înainte ca să vină „ziua Domnului”. „Ziua Domnului” va veni ca un hoț noaptea (1Tesal. 5:1-3 ș. a.). La aceasta se referă Apocalipsa 1:10; nu la duminică. Ioan nu a văzut pe insula Patmos ce se va întâmpla într-o duminică, ci ceea ce se va întâmpla în „ziua Domnului”, așa cum este relatat în capitolele următoare. Este de remarcat că Dumnezeu nu a dorit să facă din neamuri creștini evrei, ci copii ai lui Dumnezeu, care sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu. Natural, nimeni să nu încerce să facă din evrei creștini dintre neamuri. De fapt, nu există „creștini evrei” și nici „creștini dintre neamuri”, ci există doar credincioși biblici dintre evrei și neamuri, care sunt născuți din nou și au devenit copii ai lui Dumnezeu. Totul trebuie lăsat în ordinea dumnezeiască.

Cei ce sărbătoresc sinceri și serioși sabatul ca poruncă în a șaptea zi, au prin aceasta doar litera Legii, dar nu și descoperirea despre intrarea în odihnă, care a fost dăruită poporului lui Dumnezeu prin har. Rămâne de nădăjduit ca toți să înțeleagă ce s-a prezentat aici pe scurt. Și nu oricine să se angajeze să învețe – Iacov 3:1: „*Frații mei, să nu fiți mulți învățători, căci știți că vom primi o judecată mai aspră*”. Însuși Dumnezeu a pus în biserica Lui apostoli, proroci și învățători (1Corinteni 12:28; Efeseni 4:11), care învață astăzi exact ceea ce a fost învățat în creștinismul primar.

Fiecare temă biblică a fost tratată suficient în Scriptură. Pavel putea zice despre sine, că el a fost pus ca învățător - 1Timotei 2:7: „...și propovăduitorul și apostolul Lui am fost pus eu – spun adevărul în Hristos, nu mint – ca să învăț pe Neamuri credința și adevărul.”; 2Timotei 1:11: „*Propovăduitorul și apostolul ei am fost pus eu și învățător al Neamurilor*”. Tot așa știm și noi că toți adeverații slujitori ai lui Dumnezeu vestesc învățătura apostolilor conform Scripturii, așa cum a fost ordonată în Biserica nou testamentară. Fiecare să se țină de ceea ce ni s-a lăsat clar și adevărat în Scriptură și să uite fiecare rătălmăcire. Ferice de vestitorul care împarte corect Cuvântul adevărului, ferice de toți care Îl cred cu adevărat!

A fost un timp fără sabat până la darea legii. A fost timpul Israelului cu sabat. Dar acum ne aflăm în perioada timpului Bisericii, după aceea urmează domnia Împărăției în mia de ani. Domnul Dumnezeu să dăruiască har ca doar acela să învețe care a fost el însuși învățat de Dumnezeu și doar acela să vorbească căruia i-a vorbit Domnul prin Cuvântul Lui, El fiind Singurul care dăruiește

claritate. Fie ca toți să asculte ce zice Duhul lui Dumnezeu prin Cuvântul lui Dumnezeu.

Dacă Biblia vorbește așa de clar despre o temă, doar litera nu ajunge, ci întotdeauna trebuie ca totul să fie descoperit prin Duhul. Nu are nici un sens să-ți pierzi timpul cu argumente și discuții. Cine nu se lasă învățat prin Cuvânt, rămâne neînvățat. Noi putem zice doar: „Israel, ca popor al lui Dumnezeu al vechiului legământ, să facă ceea ce Dumnezeu i-a zis. Poporul lui Dumnezeu al noului legământ să facă ceea ce ne-a fost lăsat de la înființarea Bisericii nou testamentale în Cuvânt.” Binecuvântat să fie poporul Israel și binecuvântat să fie Biserica lui Dumnezeu dintre națiuni în Numele Domnului Isus Hristos! Amin!

Israelul și Biserica

În continuare vom vorbi despre alte teme în legătură cu poporul Israel.

În data de 2 noiembrie 1917, guvernul britanic stabilise prin declarația Balfour, că Palestina este patria națională a evreilor (Anglia era pe atunci puterea colonială răspunzătoare pentru teritoriul Palestinei). Dumnezeu se folosea de un guvern pământesc, care era pe vremea aceea o putere mondială, pentru a deschide o ușă pentru împlinirea prorociilor dumnezeiești în istoria actuală a acestui popor. Noi știm cu toții prin câte necazuri au trebuit să treacă evreii în decursul secolelor, până la crimele bestiale ale Reich-ului german din ultimul război.

În anul 1948 a luat ființă din nou statul Israel, după o răspândire a evreilor în toată lumea timp de două mii de ani. Domnul Isus compară poporul Israel cu smochinul, vorbind despre înflorirea acestuia. EL a spus în continuare că neamul acela (generația respectivă) nu va trece până când se vor întâmpla toate lucrurile din timpul sfârșitului. În țara aceasta nu este liniște; ei trăiesc în nesiguranță. Aproape în fiecare zi se anunță prin presă despre evenimentele din Israel. Toată lumea, indiferent dacă este prieten sau dușman, politician sau om de stat, creștin sau ateu, și alții, toți privesc cu încredere spre Israel. Nu este o simplă întâmplare faptul că acest popor, după atâtea secole de prigonire sângeroasă, se află din nou în patria sa, ci este împlinirea unei prorocii importante. Aceasta ne arată clar că Domnul împlinește făgăduințele Sale. Timpul pentru neamuri se apropie de sfârșit, iar Domnul Se va întoarce din nou spre poporul Israel. Însuși Dumnezeu are un plan cu acest popor. De aceea nu vom vorbi de pe o poziție politică sau religioasă, ci dorim ca Sfânta Scriptură să ne vorbească.

Citim în prorocul Ieremia 31:10-14: „Ascultați Cuvântul Domnului, neamuri, și vestiți-l în ostroave depărtate! Spuneți: „Cel ce a risipit pe Israel îl va aduna, și-l va păzi cum își păzește păstorul turma. Căci Domnul răscumpără pe Iacov, și-l izbăvește din mâna unuia mai tare decât el. Ei vor veni și vor chiu de bucurie pe înălțimile Sionului; vor alerga la bunătățile Domnului, la grâu, la must, la untdelemn, la oi și boi, sufletul le va fi ca o grădină bine udată, și nu vor mai tânji. Atunci fetele se vor veseli la joc, tinerii și bătrânii se vor bucura și ei; le voi preface jalea în veselie, și-i voi mângâia, le voi da bucurie, după necazurile lor. Voi sătura de grăsime sufletul preoților, și poporul Meu se va sătura de bunătățile Mele, zice Domnul”. Acest Cuvânt s-a împlinit în vremea noastră. Însuși Domnul a adunat poporul acesta din mai mult de o sută de țări, în patria părinților lor. EL îi mângâie după atâtea suferințe îndurate în lumea întreagă. Necazul lor a fost transformat în bucurie.

Istoria poporului Israel este cunoscută într-un mod contradictoriu. Au existat epoci de binecuvântare și altele de blestem. Ei au avut biruințe mari, la fel și înfrângeri multe. Întotdeauna când poporul Israel lucra după voia Domnului, atunci El era cu ei și îi făcea o binecuvântare și pentru alții. Dar dacă ei se îndepărtau de la căile Domnului, atunci El îi lăsa să cadă în mâinile dușmanului. Nici un popor de pe pământ nu a simțit așa de mult dragostea lui Dumnezeu, dar și pedeapsa Lui, ca o consecință a neascultării. Binecuvântări deosebite a simțit poporul acesta atunci când crezuse Cuvântul descoperit, vestit de prorocii trimiși de Dumnezeu. Tot așa au atras asupra lor și pedeapsa, atunci când nu-i ascultau pe proroci și îi prigoneau din loc în loc, iar pe alții i-au ucis. Însuși Domnul a împrăștiat Israelul în mânia Sa, dar acum îi adună din nou în dragostea Lui.

Încă prin Moise, Domnul a vorbit următoarele, în Deuteronom 4:25-30: „Când vei avea copii, și copiii din copiii tăi, și vei fi de multă vreme în țară, dacă vă veți strica, dacă vă veți face chipuri cioplite, înfățișări ale vreunui lucru, dacă veți face ce este rău înaintea Domnului Dumnezeului vostru, ca să-L mâniați, iau astăzi martor împotriva voastră cerul și pământul, că veți pieri de o moarte repede în țara pe care o veți lua în stăpânire dincolo de Iordan, și nu veți avea zile multe în ea, căci veți fi nimiciți de tot. Domnul vă va împrăstia printre popoare, și nu veți rămânea decât un mic număr în mijlocul neamurilor unde vă va duce Domnul. Și acolo veți slui unor dumnezei, care sunt o lucrare făcută de mâini omenești, de lemn și de piatră, care nu pot nici să vadă, nici să audă, nici să mănânce, nici să miroase. Și dacă de acolo vei căuta pe Domnul, Dumnezeul tău, Îl vei găsi, dacă-L vei căuta din toată inima ta și din tot sufletul tău. Și după ce ți se vor întâmpla toate aceste lucruri în strămtorarea ta, în zilele de pe urmă, te vei întoarce la Domnul, Dumnezeul tău, și vei asculta glasul Lui”.

Israelul încă nu înțelege că acum se împlinește o parte din istoria sa de mântuire. Conform Cuvântului, vedem că gândirea lor duhovnicească a fost împietrită deja în timpul lui Moise, atunci când trebuia ca el să-și acopere fața cu o mahramă, după ce vorbea cu Domnul. Apostolul Pavel ne relatează aceste lucruri în 2 Corinteni 3:13-15: „... și nu facem ca Moise, care își punea o mahramă peste față, pentru ca fiii lui Israel să nu-și pironescă ochii asupra sfârșitului a ceea ce era trecător. Dar ei au rămas greoi la minte, căci până în ziua de astăzi, la citirea Vechiului Testament, această mahramă rămâne neridicată, fiindcă mahrama este dată la o parte în Hristos. Da, până astăzi, când se citește Moise, rămâne o mahramă peste inimile lor”. Se pare că apostolul Pavel a scris acest Cuvânt pentru timpul nostru. Evreii citesc V.T., dar nu-l înțeleg, pentru că nu au recunoscut pe Mesiah, astfel ei nu pot vedea Împlinirea Sfintei Scripturi. Încă din trecut, ei tăgăduiesc venirea lui Mesiah, așa cum spune Ioan 1:11: „A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit”. Iudeii ortodocși refuză până în ziua de azi recunoașterea statului Israel, pentru că ei își susțin poziția conform căreia Israelul își va începe existența sa adevărată abia după venirea lui Mesiah.

Lepădarea poporului Israel a prilejuit primirea credincioșilor dintre neamuri, a Bisericii Domnului. Noi am devenit părtași mântuirii în Hristos. Ap. Pavel scrie în Romani 11:19-24: „Dar vei zice: „Ramurile au fost tăiate ca să fiu altoit cu”. Adevărat: au fost tăiate din pricina necredinței lor, și tu stai în picioare prin credință: Nu te îngâmfa dar, ci teme-te! Căci dacă n-a cruța Dumnezeu ramurile firești, nu te va cruța nici pe tine. Uită-te dar la bunătatea și la asprimea lui Dumnezeu: asprime, față de cei ce au căzut, și bunătate față de tine, dacă nu încetezi să rămâi în bunătatea aceasta; altminterlea, vei fi tăiat și tu. Și chiar ei: dacă nu stăruie în necredință, vor fi altoiți; căci Dumnezeu poate să-i altoiască iarăși. Fiindcă, dacă tu, care ai fost tăiat dintr-un măslin, care din fire era sălbatic, ai fost altoit, împotriva firii tale, într-un măslin bun, și mai mult vor fi altoiți ei care sunt ramuri firești, în măslinul lor?”

Întreaga istorie a poporului Israel a fost stabilită prin profeție în Vechiul și Noul Testament. Pentru necredința lor, ei au fost împietriți, pentru că nu recunoscuseră Calea Domnului. Prin credință au fost deschise inimile noastre și cuprinse de bunătatea lui Dumnezeu. Acum însă trebuie să avem grijă ca să nu ne lepădăm din nou de Hristos, răstignind pe Domnul din nou, și astfel ne va lepăda și El. Israelul, după ce îl lepădase pe Hristos, au fost și ei lepădați de Dumnezeu. Ei se poticniseră de lucrarea lui Dumnezeu, atribuind aceasta lui Satana. Ei îl crezuseră pe Baraba, ucigașul. De atunci începând, ei au avut parte de mii și mii de ucideri. Ei L-au respins pe Hristos, care este Viața. Acum trebuie să fim foarte atenți ca să nu ne poticnim și noi de lucrarea lui Dumnezeu din

timpul acesta și să alegem pe Baraba, pe antihristul care își revarsă mânia împotriva credincioșilor rămași. Ap. Pavel scrie în Romani 11:25-28: *„Fraților, pentru ca să nu vă socotiți singuri înțelepți, nu vreau să nu știți taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire, care va ține până va intra numărul deplin al Neamurilor. Și atunci tot Israelul va fi mântuit, după cum este scris: „Izbăvitorul va veni din Sion, și va îndepărta toate nelegiuirile de la Iacov. Acesta va fi legământul pe care-l voi face cu ei, când le voi șterge păcatele. În ce privește Evanghelia, ei sunt vrăjmași, și aceasta spre binele vostru; dar în ce privește alegerea, sunt iubiți din pricina părinților lor”.*

Iubiți frați și surori, Domnul! Dumnezeu, nu face nici o greșeală. Noi putem privi înapoi, la împlinirea făgăduințelor, și să constatăm că Dumnezeu Își respectă făgăduințele date prin Cuvântul Său. Căile Lui sunt mai înalte decât căile noastre și gândurile Lui mai mărețe decât gândurile noastre. Noi putem vedea Calea Lui cu poporul Său, Israel, și Calea pregătită pentru noi. EL să ne dăruiască tuturor claritate deplină asupra împlinirii profetice a lucrării Sale cu poporul Israel și, la fel, cu Biserica dintre neamuri.

Prin revenirea poporului Israel în Palestina, istoria acestui popor deosebit a devenit o temă de actualitate. Ca să înțelegem de ce devine problema Israelului de o importanță deosebită pentru celelalte națiuni, trebuie mai întâi să privim la făgăduințele biblice pentru acest popor, și vom vedea că Dumnezeu călăuzește toate lucrurile pentru ca Planul Său să se îplinească cu ei. La originea istoriei acestui popor, găsim chemarea lui Avraam de către Dumnezeu. Citim în Geneza 12:1-4a: *„Domnul zisese lui Avraam: „Ieși din țara ta, din rudenia ta, și din casa tatălui tău, și vino în țara pe care ți-o voi arăta. Voi face din tine un neam mare, și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare, și vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta, și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine. Avram a plecat, cum îi spusese Domnul”.* În Geneza 17:7, Domnul încheie un legământ cu Avram și cu urmașii săi; acolo scrie: *„Voi pune legământul Meu între Mine și tine, și sămânța ta după tine, din neam în neam; acesta va fi un legământ veșnic, în puterea căruia, Eu voi fi Dumnezeul tău și al seminței tale după tine”.*

Făgăduința dată lui Avraam s-a împlinit și s-a adevărat atunci când urmașii lui Avraam au fost conduși și călăuziți de Moise, prorocul Domnului, la ieșirea lor din țara Egiptului. În Deuteronom 33:1-3 citim: *„Iată binecuvântarea cu care Moise, omul lui Dumnezeu, a binecuvântat pe copiii lui Israel, înainte de moartea lui. El a zis: „Domnul a venit din Sinai, a răsărit peste ei din Seir, a strălucit din muntele Paran, și a ieșit din mijlocul zecilor de mii de sfinți, având în*

dreapta Lui focul legii. Da, El iubește popoarele; Toți sfinții sunt în mâna Ta. Ei au stătut la picioarele Tale, au primit cuvintele Tale”.

Poporul Israel este Biserica lui Dumnezeu din Vechiul Testament. Domnul a despărțit poporul acesta de celelalte popoare, poruncindu-le să nu se amestece cu ei, nici să nu trăiască după felul lor le viață, ci le-a dat legi proprii. Și Biserica dintre neamuri este chemată să se despartă de toate organizațiile religioase, astfel ca Domnul să-i unească în Biserica Sfinților, a celor întâi născuți, Mireasa și Soția Lui. Odată ce am auzit chemarea Domnului, trebuie se părăsim totul și să pornim pe Calea ce ne-o arată Domnul, așa cum făcuse Avraam.

Binecuvântarea Domnului se odihnește asupra celor ce umblă pe căile Domnului și se roagă din toată inima: „Facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ”. Atunci vom fi pregătiți să ne lepădăm de viața noastră, pentru ca ascultarea noastră față de Hristos să se descopere în noi. Atunci noi ne rugăm: „Voia Ta să se facă în viața mea, voia Ta să se facă în Biserica Ta, facă-se voia Ta cu poporul Tău Israel!”. În permanență trebuie să se facă voia lui Dumnezeu. Atâta timp cât umblăm în căile Domnului, suntem o binecuvântare pentru alții, iar Domnul este cu noi.

Dar de mult s-a văzut că mulți care mărturisesc că ar fi Biserica lui Hristos, au părăsit Calea Domnului, devenind un blestem în loc de binecuvântare. Faptul că Israelul părăsise pe Domnul, îl știm cu toții. Dar am constatat noi și alunecarea noastră personală? În Sfânta Scriptură găsim lumină și claritate despre toate aceste lucruri.

Domnul Dumnezeu a vestit Israelului binecuvântarea prin Moise, dar asta numai în legătură cu ascultarea; iar blestemul pentru neascultare.

Despre binecuvântarea lor citim în Deuteronom 28:1-2 și 14: „Dacă vei asculta de glasul Domnului, Dumnezeului tău, păzind și împlinind toate poruncile Lui pe care ți le dau astăzi, îți va da întâietate asupra tuturor neamurilor de pe pământ. Iată toate binecuvântările care vor veni peste tine și de care vei avea parte, dacă vei asculta glasul Domnului, Dumnezeului tău, nu te vei abate nici la dreapta nici la stânga de la toate poruncile pe care vi le dau astăzi, ca să vă duceți după alți dumnezei și să le slujiți”.

Dar, de la vers. 15 citim sub ce formă va veni blestemul în urma neascultării: „Dar dacă nu vei asculta de glasul Domnului, Dumnezeului tău, dacă nu vei păzi și nu vei împlini toate poruncile Lui și toate legile Lui, pe care ți le dau astăzi, iată toate blestemele care vor veni peste tine și de care vei avea parte”.

Domnul Dumnezeu știe că oamenii au tendința să se aplece mai repede spre neascultare, decât spre ascultare. Dumnezeu știa de la început ce va fi la sfârșit. EL a ales Israelul și l-a călăuzit cu mână puternică din sclavie, arătându-i

acestui popor strălucirea Sa, dar ei s-au rătăcit în inimile lor. Moise, prorocul, vestise avertismentul lui Dumnezeu. Deuteronom 28:45-46: „*Toate blestemele acestea vor veni peste tine, te vor urmări și te vor ajunge până vei fi nimic, pentru că n-ai ascultat de glasul Domnului, Dumnezeului tău, pentru că n-ai păzit poruncile Lui și legile Lui, pe care ti le-a dat. Ele vor fi veșnic ca niște semne și minuni pentru tine și sămânța ta*”.

Creștinii recunosc ce s-a întâmplat cu poporul Israel. Ei știu că Israelul a fost lovit cu orbire. Însă Israelul recunoaște și știe că creștinii au fost, la fel, loviți cu orbire și nu sunt ceea ce pretind că sunt. Creștinătatea a căzut prin necredință și neascultare, devenind un blestem în loc de binecuvântare. Masa largă a părăsit de mult căile Domnului. În Apoc. 3, Domnul adresează un Cuvânt profetic către biserica din ultime epocă în care trăim acum. El ne acuză în aceasta că ne pretindem a fi bogați.

EL are un plan cu Israelul, iar Planul Său se va împlini în viitorul apropiat. Dar să nu uităm să recunoaștem ziua de „astăzi”, care este pentru noi, și să ascultăm ceea ce spune Duhul bisericilor în timpul acesta. Chiar dacă am cunoaște tot Planul lui Dumnezeu cu poporul Israel, nu ne-ar folosi la nimic dacă nu am recunoaște Calea Domnului cu Biserica Sa dintre neamuri. Ca și la prima venire a lui Hristos, se împlinesc și acum multe proorocii din Scriptură.

Numai rămășița aleasă din poporul Israel a fost cuprinsă atunci de harul lui Dumnezeu, în timp ce toți ceilalți au fost împietriți și lepădați. Acum a venit rândul rămășiței dintre neamuri, care vede și trăiește lucrarea Domnului în mijlocul lor, în timp ce toți ceilalți își împietresc inimile și nu vor avea parte de prima înviere și nici de răpire. Numai prin descoperirea lui Isus Hristos va fi luată mahrama de pe inimile oamenilor, indiferent dacă suntem iudei sau creștini.

Doresc ca binecuvântarea Domnului să vină asupra tuturor ascultătorilor. Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Israel nu va uita poporul Său Israel și nici Biserica Sa dintre neamuri. EL să ne dăruiască har ca să auzim ceea ce vorbește Duhul Bisericilor, în Numele Domnului Isus Hristos.

În continuare vom cerceta alte aspecte din istoria poporului Israel cu ajutorul Cuvântului lui Dumnezeu.

Chemarea lui Avram și legământul pe care-l încheiase Domnul cu el și cu urmașii lui este de o mare importanță pentru Israel, la fel și pentru neamuri.

Binecuvântarea lui Dumnezeu îi însoțește pe toți cei ce umblă pe căile Lui, iar blestemul îi lovește pe cei ce alunecă de la adevăr.

Poporul Israel a trebuit să meargă în pribegie, pentru că nu a ascultat Cuvântul Domnului. Atunci când s-au lepădat de Domnul Isus, răstignindu-L pe cruce, ei au cerut încă ceva în plus: „*Sângele Lui să cadă asupra noastră, și*

asupra copiilor noștri”. Atunci când l-au ales pe Baraba, pe un ucigaș, a început un nou drum de durere pentru acest popor. Domnul Și-a întors fața de la ei și a ales o Biserică-Mireasă dintre neamuri.

În Matei 24, Domnul Isus le-a spus ce se va întâmpla cu ei - vers. 15-21: „De aceea, când veți vedea „urâciunea pustiirii”, despre care a vorbit prorocul Daniel, „așezată în locul Sfânt” - cine citește să înțeleagă -, atunci, cei ce vor fi în Iudeea, să fugă la munți; cine va fi pe acoperișul casei, să nu se pogoare să-și ia lucrurile din casă; și cine va fi la câmp, să nu se întoarcă să-și ia haina. Vai de femeile care vor fi însărcinate și de cele ce vor da țâță în zilele acelea! Rugați-vă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici într-o zi de Sabat. Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum, și nici nu va mai fi”.

În timpul primei generații creștine, iudaismul a existat și a trăit paralel cu creștinismul. În anul 70 după Hristos, Ierusalimul a fost ocupat și distrus de către romani și mulți iudei au fost uciși cu mare cruzime. Restul poporului a fost împrăștiat în toată lumea. Astfel s-a sfârșit epoca națiunii ebraice. Ei au fost trimiși printre celelalte popoare, dar au fost prizoniți tot timpul. Dumnezeu Se va întoarce din nou spre Israel, dar de această lucrare vor beneficia numai cei din Israel. Domnul va lucra cu Israel ca națiune, numai în țara lor. De aceea trebuia să aibă loc întoarcerea lor, înainte ca să se ridice cei doi proroci în Ierusalim, conform Apoc. 11. Încă în generația aceasta Își va îndeplini Dumnezeu făgăduințele Sale cu poporul Israel. EL vorbește prin prorocul Ezechiel în cap-37:21: „Și să le spui: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: „Iată, voi lua pe copiii lui Israel din mijlocul neamurilor la care s-au dus, îi voi strânge din toate părțile, și-i voi aduce înapoi în țara lor”.. Tot ce a stabilit Dumnezeu trebuie să se împlinească, și nimeni nu poate frâna această lucrare.

Lucrarea Domnului găsește, în mare parte, împotrivire din partea oamenilor. Întoarcerea evreilor în țara lor a fost vestită în Vechiul și Noul Testament. A sosit timpul în care popoarele ar trebui să recunoască faptele împlinite care au fost rânduite de Dumnezeu, și să respecte realitățile biblice. Dar popoarele sunt orbite și nu recunosc că Domnul a stabilit soarta Israelului. Conform Cuvântului, ei sunt împotriva Israelului, dar vor fi dați de rușine; Zaharia 12:3 și 8: „În ziua aceea, voi face din Ierusalim o piatră grea pentru toate popoarele. Toți cei ce o vor ridica, vor fi vătămați, și toate neamurile pământului se vor strânge împotriva lui... În ziua aceea, Domnul va ocroti pe locuitorii Ierusalimului, așa că cel mai slab dintre ei va fi în ziua aceea ca David; și casa lui David va fi ca Dumnezeu, ca Îngerul Domnului înaintea lor”. Acest Cuvânt s-a adevărit în fiecare din războaiele trecute și se va adevăra și în continuare. Aici nu

este vorba despre eroismul armatei israeliene, ci de Călăuzirea Atotputernicului, care mai întâi lucrează cu Israel, iar pe urmă El va încheia Planul Său cu întreaga lume. Nici Israelul nu a înțeles încă faptul că Domnul este de partea sa, de aceea se laudă ei cu succesele lor.

Pentru ei este valabil până în ziua de azi Cuvântul din Deuteronom 29:4: *„Dar Domnul nu v-a dat minte să pricepeți, nici ochi să vedeți, nici urechi să auziți, până în ziua de azi”*. Atunci când va sosi ceasul, Domnul va transforma inimile lor, așa cum găsim scris în cap. 30:6, din Deuteronom: *„Domnul, Dumnezeu tău, îți va tăia împrejur inima ta și inima seminției tale, și vei iubi pe Domnul Dumnezeul tău, din toată inima ta și din tot sufletul tău, ca să trăiești”*. Acest Cuvânt este valabil pentru credincioșii dintre neamuri, dar și pentru credincioșii din poporul Israel. În generația aceasta se petrec două lucruri în paralel, respectiv pe de o parte are loc strângerea poporului Israel, iar pe de altă parte are loc strângerea (alegerea) credincioșilor sub glasul Cuvântului descoperit. Este foarte important să recunoaștem făgăduințele Domnului adresate nouă. Noi trebuie să privim doar în planul de călătorie al lui Dumnezeu și să recunoaștem că acum trebuie să ne urcam în grabă, dacă vrem să ajungem în stația destinată credinței noastre.

Dumnezeu a făgăduit că va trimite pe prorocul Ilie, înaintea venirii zilei celei mari și înfricoșate, Maleahi 4:5, pentru a întoarce pe credincioșii dintre neamuri la credința părinților de la Rusalii. Un strigăt de trezire răsună prin toate țările: „Iată, vine Mirele! Pregătiți-vă pentru întâmpinarea lui!” Prin strângerea poporului Israel, credincioșii au recunoscut împlinirea făgăduințelor dumnezeiești. Dar în același timp trebuie să recunoască și ceea ce a stabilit Domnul pentru ei și ceea ce lucrează El cu ei conform făgăduinței Sale.

Domnul ne cheamă prin Cuvântul Său puternic ca să ieșim din orice necredință, din toate datinile și dogmele, pentru a clădi Biserica Sa. Biserica din timpul sfârșitului trebuie să fie bazată pe adevărul Cuvântului descoperit, așa cum a fost și prima Biserică creștină de după Rusalii. Totul trebuie reșezat din nou conform făgăduinței Domnului, așa cum fusese la început. Aceeași învățătură, aceeași lucrare a Duhului Sfânt, toate darurile Duhului și roadele Duhului trebuie să existe în Biserica celor întâi născuți. Domnul Isus trebuie să aibă prilejul și condiția ca să Se poată descoperi din nou, ca și atunci. Dar lucrul acesta se poate întâmpla numai atunci când suntem înnoiți în adâncul vieții noastre spirituale, conform Cuvântului din Efeseni 4:23-24: *„Să vă înnoiți în duhul minții voastre, și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și Sfințenie pe care o dă adevărul”*.

Planuri bine intenționate nu vor ajuta pe nimeni. Duhul de har și de pocăință și de rugăciune trebuie să vină acum în Biserică, așa cum va veni după

răpirea Bisericii peste poporul Israel. Citim în Zaharia 12:10: „*Atunci voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului, un duh de îndurare și de rugăciune, și-și vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu, și-L vor plânge amarnic, cum plânge cineva pe un întâi născut*”.

În timpul acesta nu depinem de strângerea în organizația ecumenică, pentru că acolo sunt amestecate tot felul de învățături politice și puteri lumești. Biserica lui Hristos nu are nimic de-a face cu puterea politică sau lumească. Ea este cuprinsă de Duhul lui Dumnezeu și este călăuzită prin har, la pocăință. Ea privește spre Domnul Isus Hristos, care și în timpul acesta a fost batjocorit și răstignit din nou.

O adâncă durere cuprinde Biserica Dumnezeului Celui viu pentru starea ei proprie. Apoi, ei privesc spre Cel care a fost străpuns pentru ei, întărindu-se în credință, primind noi binecuvântări. Același lucru se va întâmpla cu Israel când se va încheia timpul harului pentru neamuri. Să ținem deci tare la făgăduința Domnului: „Voi turna Duhul Meu peste orice făptură, voi face din voi astfel de oameni care vor umbla după Cuvântul Meu și vor respecta făgăduințele Mele, împlinindu-le”. Numai aleșii Domnului vor fi cuprinși de lucrarea Duhului Sfânt. Acest adevăr este valabil atât pentru credincioșii dintre neamuri, cât și pentru credincioșii din poporul Israel. În Israel vor fi cei 144 000, care vor recunoaște pe Domnul lor prin slujba celor doi proroci. La fel vor recunoaște credincioșii adevărați (dintre neamuri) pe Domnul, prin slujba prorocului adevărat și trimis cu Mesajul dumnezeiesc pentru pregătirea și desăvârșirea Bisericii-Mireasă.

Astfel, fratele Branham a fost trimis pentru întreaga Biserică a lui Dumnezeu, să vestească Mesajul Domnului pentru timpul acesta, să ne cheme înapoi la Cuvântul adevărului. Domnul să dăruiască har fiecărui cititor și să-i deschidă inima, să-l umple cu Duhul Său pentru înnoirea vieții sale și să Se descopere acestor copii născuți din Duhul, în Numele Domnului Isus Hristos.

Prin urmare, noi am văzut că Domnul va turna din nou un Duh de îndurare și de rugăciune peste poporul Israel. În prorocul Isaia 65:24 scrie: „*Înainte ca să Mă cheme, le voi răspunde; înainte ca să isprăvească vorba, îi voi asculta*”. Dacă privim înapoi, la trecutul poporul Israel, vom vedea efectul și rezultatul blestemului dumnezeiesc peste poporul Israel, dar în prezent vedem efectul făgăduințelor binecuvântării în mijlocul lor. EL, care a împrăștiat pe Israel, îi adună din nou, Cel ce i-a lepădat îi alege din nou. Pentru neascultare, venise mânia Lui asupra lor, dar acum se întoarce din nou binecuvântarea la ei, spre mântuirea lor. Prorocul Isaia spune în cap. 66-8: „*Cine a auzit vreodată așa ceva? Cine a văzut vreodată așa ceva? Se poate naște oare o țară într-o zi? Se naște*

un neam așa dintr-o dată? Abia au apucat-o muncile, și fiica Sionului și-a și născut fiil!” Ziua aceasta a sosit și o vedem.

Un popor care a umblat aproape 2 000 de ani în pribegie, a fost născut într-o singură zi. Din anul 1948 în Ierusalim flutură cel mai vechi steag din lume. Cuvântul spune să se bucure toți pentru Ierusalim, toți care au jelit pentru acest popor, să se bucure toți care iubesc acest popor. Orice credincios adevărat îi iubește și-i binecuvântează pe evrei, și a purtat doliu pentru ei în timpul lepădării și prigonirii lor. Dar acum noi ne bucurăm foarte mult pentru că Domnul îi primește din nou, ca popor ales. Este scris că El va călăuzi mântuirea spre ei ca pe un râu... Când vor vedea ei aceste lucruri, se vor bucura în inimile lor.

Nici un eveniment care este în legătură cu mântuirea, nu a fost atât de discutat de prorocii Vechiului Testament, ca întoarcerea poporului Israel, și tot ce este în legătură cu venirea Domnului Isus Hristos. Citim în prorocul Țefania 3:12-13: *„Voi lăsa în mijlocul tău un popor smerit și mic, care se va încrede în Numele Domnului. Rămășițele lui Israel nu vor mai săvârși nelegiuire, nu vor mai spune minciuni, și nici în gura lor nu se va mai găsi o limbă înșelătoare. Ci vor paște, și se vor odihni, și nimeni nu-i va tulbura”.* Acest Cuvânt ne aduce aminte de Apoc. 14, în care citim despre cei 144 000, care poartă pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor și sunt arătați pe muntele Sionului. Faptul că aici este vorba despre cele douăsprezece seminții din poporul Israel reiese din Apoc. 7. În Apoc. 14:4 citim despre ei: *„Ei nu s-au întinat cu femei, căci sunt verguri și urmează pe Miel oriunde merge El. Au fost răscumpărați dintre oameni, ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel”.*

Timpul suferinței pentru poporul Israel nu s-a sfârșit încă de tot. Dușmanii lor sunt încă orbiți și plini de ură și ei nu-și vor da seama de aceasta până la distrugerea lor pe munții Israelului. În pecetea a 5-a, care se referă la Israel, este vorba despre sufletele martirilor, de sub altar. Ei trebuie să se mai odihnească puțină vreme, până se va împlini numărul tovarășilor lor de slujbă și al fraților lor, care aveau să fie omorâți ca și ei - Apoc. 6:11. Toate încercările de pacificare între Israel și vecinii săi vor sfârși printr-un eșec și se va ajunge la lupta cea mai mare din istoria omenirii pentru poporul cel mai mic din lume. În această luptă din timpul de sfârșit, Însuși Domnul va interveni, conform Zaharia 14: 3,4a: *„Ci Domnul Se va arăta, și va lupta împotriva acestor neamuri, cum S-a luptat în ziua bătăliei. Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului”.*

În același capitol se vorbește despre judecata împotriva popoarelor care vor porni împotriva Ierusalimului - vers. 13: *„În ziua aceea, Domnul va trimete o mare învălmășeală în ei; unul va apuca mâna altuia, și vor ridica mâna unii*

împotriva altora”. Și prorocul Ioel descrie această ultimă luptă în cap. 2:2: „O zi de întuneric și negură mare, o zi de nori și de întunecime. Ca zorile dimineții se întinde peste munți un popor mare și puternic, cum n-a mai fost din veac, și nici în vremurile viitoare nu va mai fi”. În regiunea aceasta, tensiunea va crește din ce în ce mai mult, până se va împlini ce este scris în Isaia 17:1: „Proorocie împotriva Damascului: „Iată, Damascul nu va mai fi o cetate, ci va ajunge un morman de dărâmaturi”„. Noi putem avea siguranța că și acest Cuvânt se va împlini. După ultima luptă, Siria și Egiptul vor face un legământ cu poporul Israel; citim în Isaia 19:24-25: „Tot în vremea aceea, Israel va fi al treilea, unit cu Egiptul și cu Asiria, ca o binecuvântare în mijlocul pământului. Domnul oștirilor îi va binecuvânta și va zice: „Binecuvântat să fie Egiptul, poporul Meu, și Asiria, lucrarea mâinilor Mele, și Israel, moștenirea Mea!”

În prezent, aceste lucruri par imposibile, dar aceste evenimente stau chiar la ușă. Dușmanul va veni din nordul Israelului și va cădea peste ei. Prorocul Ezechiel a vorbit despre aceste lucruri în cap. 38:8-10 și 16: „După multe zile, vei fi în fruntea lor; în vremea de apoi, vei merge împotriva țării, ai cărei locuitori, scăpați de sabie, vor fi strânși dintre mai multe popoare pe munții lui Israel care multă vreme fuseseră pustii; dar, fiind scoși din mijlocul popoarelor, vor fi liniștiți în locuințele lor. Iar tu te vei sui, vei înainta ca o furtună, vei fi ca un nor negru care va acoperi țara, tu cu toate oștile tale, și multe popoare cu tine. Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „În ziua aceea, multe gânduri îți vor veni în minte, și vei urzi planuri rele...Vei înainta împotriva poporului Meu Israel, ca un nor care va acoperi țara. În zilele de apoi, te voi aduce împotriva țării Mele, ca să Mă cunoască neamurile când voi fi Sfințit în tine sub ochii lor, Gog!”

Ca atare, Domnul a împrăștiat poporul Israel din cauza neascultării. Vecinii săi, vrășmașii din vechime, s-au bucurat mult timp, batjocorind poporul Israel - Ezechiel 36: 2+7: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Pentru că vrășmașul a zis despre voi: „Ha! Ha! Aceste înălțimi veșnice au ajuns moștenirea noastră!” ... De aceea, așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Îmi ridic mina și jur, că neamurile care vă înconjoară, își vor purta ele însele ocară!”„ Poporul Israel va dăinui din nou - vers. 8: „Iar voi, munți ai lui Israel veți da crengi, și vă veți purta roadele pentru poporul Meu Israel, căci lucrurile acestea sunt aproape să se întâmple”. Domnul Se va-ndura din nou de acest popor - versetele 26-27: „Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră, și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele”. Iar țara aceasta pustie va ajunge ca o grădină a Edenului - vers. 35: „Și se va spune atunci: „Țara

aceasta pustiită a ajuns ca o grădină a Edenului; și cetățile acestea dărâmate, care erau pustii și surpate, sunt întărite și locuite!”

Actualmente, poporul nu se mai compune din Iuda și Israel, ci ei au devenit un singur neam - cap. 37:22: *„Voi face din ei un singur neam în țară, pe munții lui Israel; toți vor avea un singur împărat, și nu vor mai fi două neamuri, nici nu vor mai fi împărții în două împărții”.*

Iubiți frați și surori, pentru noi răsună acum Cuvântul Domnului din Matei 24:33: *„Tot așa, și voi, când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că Fiul omului este aproape, este chiar la ușă”.* Domnul să ne facă vrednici ca să scăpăm de judecata care va veni peste acest pământ! Noi vrem ca El să ne pregătească să avem parte de prima înviere, la transformarea și pregătirea Bisericii. Isus Hristos va veni în curând. Suntem pregătiți pentru întâmpinarea Lui? Însuși Domnul ne-a dat niște semnalmente, ca o mângâiere, referitoare la timpul lui Noe și a lui Lot. Lot ieșise din Sodoma înainte de căderea focului, Noe a intrat în corabie înainte ca să vină apa peste pământ. Tot așa va fi luată și Biserica - Mireasă din această lume și va intra în strălucirea lui Dumnezeu înainte ca să vină judecățile asupra poporului. 1 Tesaloniceni 5:3 stă în fața ochilor noștri: *„Când vor zice: „Pace și liniște!” atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei, ca durerile nașterii peste femeia însărcinată; și nu va fi chip de scăpare”.*

Cu cuvintele rostite de apostolul Pavel vrem să continuăm, căutând și noi fața Domnului - cap. 5:23-24: *„Dumnezeul păcii să vă sfințească El Însuși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să vă fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos. Cel ce v-a chemat este credincios, și va face lucrul acesta”.* Noi mulțumim lui Dumnezeu, în Numele lui Isus Hristos, pentru Cuvântul Său minunat și pentru făgăduințele pe care El le împlinește în timpul nostru. EL să ne pregătească prin Duhul Său cel Sfânt pentru venirea Sa, iar pe poporul Israel pentru lucrarea ce îi mai stă înainte, în Numele Domnului Isus Hristos.

În continuare vom citi despre vorbirea Domnului adresată poporului Său; în Exod 33:7 citim următoarele: *„Moise a luat cortul lui și l-a întins afară din tabără, la o depărtare oarecare; l-a numit cortul întâlnirii. Și toți cei ce întrebau pe Domnul, se duceau la cortul întâlnirii, care era afară din tabără”.* În fiecare epocă, oamenii au avut posibilitatea de a afla voia Domnului și de a întreba pe Domnul. În textul acesta ni se arată felul în care vorbește Domnul poporului Său. Moise era prorocul Domnului din zilele acelea, care putea să stea în prezența lui Dumnezeu pentru primirea lucrurilor descoperite, venite din partea Lui. Apoi, el pășea în fața poporului și îi învăța aceste lucruri. Din textul menționat mai sus reiese că acest cort al întâlnirii lui Israel se afla în afara taberei. Aici avem o lecție

importantă, pe care trebuie s-o învățăm cu toții în acest timp. Așa cum s-a găsit atunci locul descoperirii dumnezeiești în afara lagărului lui Israel, tot așa se află locul descoperirii și în ziua de astăzi, în afara oricărui lagăr creștinesc sau denotație creștină. Acest adevăr este greu de înțeles pentru oameni, deoarece fiecare trăiește cu impresia că Domnul vorbește și Se descoperă în lagărul lui.

Prorocul Moise lucrase conform însărcinării primite din partea lui Dumnezeu. De aceea a ridicat el cortul întâlnirii la a distanță oarecare de lagărul mulțimii. Acolo venea Domnul, în norul și stâlpul de foc, și vorbea cu slujitorul Său. Cei ce doreau să-L întrebe pe Domnul, trebuiau să iasă din lagărul poporului. Și dacă a existat vreodată o vreme în care poporul trebuia să întrebe pe Dumnezeu, atunci este cea de acum. În cele mai diferite lagăre creștine din timpul nostru predicatorii și evangheliștii vorbesc despre Dumnezeu, dar ei nu au fost niciodată în cortul întâlnirii și descoperirii lui Dumnezeu. Noi, însă, avem dreptul cu toții să auzim glasul lui Dumnezeu referitor la Cuvântul și lucrarea Sa din timpul acesta. Dar, ca să aflăm ce a descoperit Dumnezeu slujitorului Său în timpul acesta, trebuie să ieșim și noi, ca și copiii lui Israel, din lagărul în care ne aflăm și să mergem la Domnul în cortul întâlnirii, ca să auzim vorbirea Sa. Calea Domnului cu poporul Său este în afara oricărui lagăr în care s-au strâns credincioșii. În Evrei 12-13 citim: *„De aceea și Isus, ca să Sfintească norodul cu Însuși sângele Său, a pățimit dincolo de poartă. Să ieșim dar afară din tabără la El, și să suferim ocară Lui... Noi avem un altar, din care n-au drept să mănânce cei ce fac slujbă în cort”*.

În Mesajul Domnului către biserica Laodicea se spune că Hristos este afară și bate la ușă. Toți cei care aud glasul Lui, trebuie să iasă afară ca să înțeleagă ceea ce descoperă El în timpul acesta. Întotdeauna când Dumnezeu a lucrat ceva nou, lucrarea se făcea în afara lagărului. Adunările de trezire ale lui Ioan Botezătorul nu aveau loc în tabăra cărturarilor, nu la farisei sau saducheii, ci în afara oricărei organizații iudaice din timpul respectiv. Domnul Isus nu a făcut parte din nici o sectă religioasă iudaică, care avea o anumită orientare. EL venise la ai Săi, dar ai Săi nu L-au primit. EL nu avea un loc unde să-și pună capul. EL a suferit și S-a descoperit în afara lagărului. Orice descoperire dumnezeiască are loc întotdeauna în afara organizațiilor religioase existente.

În timpul reformei care a avut loc prin Luther, Domnul realizase ceva deosebit de puternic, dar lucrarea Sa a fost respinsă de biserica existentă (catolică), lucrarea fiind atribuită lui satana. Toți acei care aveau parte de această lucrare, au fost excluși din biserica existentă, intrând sub blestemul ei. Dacă aruncăm o privire retrospectivă, vedem că Dumnezeu a fost Acela care ridicase cortul descoperirii în zilele acelea, în afara lagărului, și vorbise în mod deosebit cu

slujitorul Său, Martin Luther. El vestea, conform chemării primite cu ajutorul lui Dumnezeu, voia și Cuvântul Domnului pentru timpul acela. Dar după puțină vreme s-au format din nou lagăre creștine, iar Domnul a ieșit din mijlocul lor, ridicând cortul întâlnirii în altă parte. Cei ce rămăseseră în urmă (în lagăr) trăiau cu impresia că Domnul S-ar afla încă printre ei. Dar Domnul nu a putut niciodată să Se descopere în mijlocul unei organizații religioase sau să lucreze în lagăr, conform Cuvântului Său. După ce se formase o nouă organizație, după trezirea prin reforma lui Luther, Domnul nu a putut să Se descopere printre ei. Deodată s-a ridicat un om cu numele John Wesley, cu care Domnul a vorbit în mod deosebit, descoperind apoi slujitorului Său ce urma să se întâmple conform Planului de mântuire, în afara oricărui lagăr creștin. El era un om al lui Dumnezeu, care a purtat ocară lui Hristos în afara oricărui lagăr, care a intrat în cortul întâlnirii Atotputernicului Dumnezeu, primind în același timp Mesajul Cuvântului pentru timpul său.

Deci, ca și în timpul lui Wesley, oamenii care vor să-L întrebe pe Domnul, trebuie să meargă afară, la cortul întâlnirii. Cei din lagăr nu au dreptul să mănânce la altarul cortului (Evrei 13:10), pe când cei ce slujesc la altar au parte de la altar (Corint. 9:13); și Israelul ajungea astfel în împărtășire cu Dumnezeu (1 Corinteni 10:18). Căile Domnului cu copiii Săi rămân neschimbate. Amin!

După trezirea prin John Wesley (după moartea sa), s-a format o nouă organizație, dar cortul întâlnirii și al descoperirii nu se mai afla în mijlocul lor, pentru că fiecare comunitate creștină se ancorează în dogme și doctrine și nu mai este pregătită pentru înaintare în cunoștință și în lucrarea Duhului Sfânt. Astfel putem privi înapoi și să constatăm că Dumnezeu a trebuit să facă întotdeauna un început nou în afara lagărului existent, pentru a descoperi adevărurile biblice. Ne este cunoscut faptul că Dumnezeu S-a folosit în toate timpurile de slujitorii Săi, cărora le descoperea voia Sa, și asta până acum, în vremea noastră. La începutul acestui secol a luat ființă mișcarea pentecostală. Se știa că Domnul Își ridicase cortul din nou în mijlocul poporului Său, dar mai târziu și din această trezire (mișcare) au luat naștere diferite curente în cadrul comunități. Trupul lui Hristos a fost din nou zdrențuit. În fiecare lagăr se vestesc descoperiri proprii, conform învățaturii organizației respective.

Unde stă însă în timpul acesta cortul întâlnirii și al descoperirii lui Dumnezeu? Unde sunt oamenii care caută să întrebe pe Domnul cu sinceritate și cu inima curată? Oare Dumnezeu nu a vorbit în timpul acesta? Nu a ridicat El nicăieri cortul întâlnirii și al descoperirii, acum? Nu a vorbit El și în timpul acesta cu robul și prorocul Său? Noi putem mărturisi cu siguranță înaintea lui Dumnezeu, că Domnul a venit și în timpul acesta în norul și stâlpul de foc, vorbind

fratelui Branham în același mod cum vorbise în trecut slujitorului Său Moise. Dumnezeu însă nu S-a schimbat. Cine dintre noi are dorință sinceră de a-L întreba pe Domnul, trebuie să iasă din propriul său lagăr și să recunoască faptul că Domnul Se apleacă, în harul și bunătatea Sa, spre noi, prin Cuvântul Său descoperit pentru timpul acesta.

Iubiți frați și prieteni, doresc ca Domnul să ne adune pe toți la intrarea cortului întâlnirii, după ce am părăsit propriul nostru lagăr, ca să auzim glasul Domnului din timpul acesta. Noi nu vrem să-i întrebăm pe oameni, ci pe Domnul. În legătură cu textul din Evrei 13:13, mai găsim scris în vers. 9 să nu ne lăsăm amăgiți de orice fel de învățătură străină omenească; este bine ca inima să fie întărită prin har, nu prin ținerea zilelor sau păzirea mâncărilor, care nu au slujit la nimic. Nu fiecare israelit primea răspuns de la Dumnezeu, ci așa cum este scris în Exod 33:11a: *„Domnul vorbea cu Moise față în față...”* Mai târziu s-au găsit unii care nu erau de acord cu procedura lui Dumnezeu, ridicându-se împotriva lui Moise - Numeri 16:3: *„Ei s-au adunat împotriva lui Moise și Aaron, și le-au zis: „Destul! Căci toată adunarea, toți sunt sfinți, și Domnul este în mijlocul lor. Pentru ce vă ridicați voi mai presus de adunarea Domnului?”*

La fel se întâmplă și în timpul de față, pentru că s-au găsit mulți care învață că Domnul nu mai are nevoie de proroci, fiindcă El este în mijlocul Bisericii. Dar și despre aceste lucruri ne învață Sfânta Scriptură. Citim numai în Iuda, vers. 10 și 11: *„Acestia dimpotrivă, bațjocoresc ce nu cunosc, și se pierd singuri în ceea ce știu din fire, ca dobitoacele fără minte. Vai de ei! Căci au urmat pe calea lui Cain! S-au aruncat în rătăcirea lui Balaam, din dorința de câștig! Au pierit într-o răscoală ca a lui Core!”* Aceste lucruri sunt scrise în legătură cu timpul sfârșitului - vers. 18: *„Cum vă spuneam că în vremurile din urmă vor fi bațjocoritori, care vor trăi după poftele lor nelegiuite”.*

Domnul S-a folosit de prorocul Său Moise pentru eliberarea poporului Israel din robie și pentru pregătirea lor în vederea intrării în țara făgăduită. În timpul nostru, Domnul S-a folosit de slujitorul și prorocul Său William Branham pentru eliberarea poporului Său din Babilonul învățăturilor omenești și pentru pregătirea Bisericii în vederea intrării ei în odihna Domnului. Noi dorim ca Domnul să ne răspundă prin descoperirea Duhului Său și prin Cuvânt. EL să ne dăruiască har, astfel încât copiii Lui să găsească prilejul de ieșire din lagăr. Noi mulțumim Domnului pentru Cuvântul și pentru descoperirea Sa. EL să-i binecuvânteze pe copiii Săi de pretutindeni în Numele Domnului Isus Hristos.

În timpul acesta, mulți au înțeles chemarea pentru a ieși din lagărul propriu. Intrarea în Locul preasfânt este liberă. Noi putem auzi acum vorbirea Domnului și să înțelegem Cuvântul descoperirii. Întotdeauna când se împlinesc

prorociile și făgăduințele date, Dumnezeu va da și descoperirea profetică a Cuvântului Său. Toți prorocii, care au trăit într-o vreme în care s-a împlinit o parte din istoria de mântuire, au fost, în fond, glasul lui Dumnezeu vestit generației din timpul lor, respectiv voia lui Dumnezeu. În Numeri 12:6-8a citim: „Și a zis: „Ascultați bine ce vă spun! Când va fi printre voi un proroc, Eu, Domnul, Mă voi descoperi lui într-o vedenie sau îi voi vorbi într-un vis. Nu tot așa este însă cu robul Meu, Moise. El este credincios în toată casa Mea. Eu îi vorbesc gură către gură, Mă descopăr lui nu prin lucruri grele de înțeles, ci el vede chipul Domnului”.

Prin urmare, noi vedem cum a lucrat Domnul cu Moise, pentru că el avea o însărcinare deosebită și unică în timpul lui. Însuși Domnul venea în norul și stâlpul de foc, la intrarea cortului, pentru a vesti și descoperi Cuvântul prorociei. Și noi trăim acum într-o epocă profetică și de aceea nu se mai pot aplica unitățile de măsură tradiționale ale bisericilor din veacurile trecute. Când s-a ridicat Ioan Botezătorul, era o situație asemănătoare cu timpul lui Moise și la fel cu cea pe care o avem astăzi. Conform Cuvântului, Domnul vorbește unui proroc prin visuri și vedenii, dar Moise și Ioan Botezătorul erau slujitori ai Lui, ca și iubitul nostru frate Branham care a avut prioritatea să audă glasul Domnului și să vadă chipul Său. În timpurile acestea deosebite ale împlinirii profetice, Domnul a ridicat cortul întâlnirii în afara oricărui lagăr și a vorbit slujitorului Său ales pentru timpul respectiv.

Cei ce găseau har înaintea lui Dumnezeu ascultau Mesajul, ieșeau afară din lagăr și primeau descoperirea Domnului pentru înaintarea lor în credință.

În timpul acesta auzim chemarea deosebită: „Ieșiți afară poporul Meu și nu vă atingeți de ce este necurat, despărțiți-vă, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fii și fiice, zice Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic”. Oricât de adânci ar fi rădăcinile acestor comunități, Duhul Domnului este în măsură să călăuzească afară pe copiii Săi.

Când Se arăta Domnul la cortul întâlnirii pentru a vorbi Cu prorocul Său Moise, toți israeliții trebuiau să iasă din propriul lor lagăr.

Oamenii de acum spun: „Noi nu avem nevoie de descoperiri. Nu ne trebuie nici un proroc. Noi Îl avem pe Isus Hristos. Noi avem Cuvântul și asta ne ajunge”. Dar cel ce s-a întâlnit cu adevărat cu Domnul Isus are și descoperirea Cuvântului Său. Restul sunt doar cuvinte fățarnice prin care te înșeli singur și apoi și pe alții. Însuși Domnul ne-a vorbit în zilele acestea prin descoperirea profetică a Cuvântului Său. Ca în orice trezire, Domnul a mers mai departe cu poporul Său, punând din nou Cuvântul pe sfeșnic.

Faraon se temea că Israelul se va îndepărta prea mult. Moise i-a vorbit de a călătorie de trei zile depărtare de Egipt, pentru a jertfi Domnului în liniște și

despărțiți de felul de viață din Egipt. Dar după trei zile de călătorie, ei scăpaseră pentru totdeauna de sclavia egipteană. Ei ajunseseră la locul descoperirii divine.

În același mod vor scăpa și credincioșii din sclavia satanei prin trei pași pe calea Credinței, respectiv neprihănire, sfințire și botezul cu Duhul Sfânt. Astfel ajungem la locul descoperirii divine. Cei mai mulți se tem că vor merge prea departe pe calea spirituală și de aceea ei rămân mai bine în propriul lagăr. Ei nu au curajul să suporte consecințele ce rezultă și să poarte ocară lui Hristos în afara lagărului. În lagărul propriu nu este nici o descoperire dumnezeiască, ci numai păreri proprii și învățături dogmatice. Hristos este descoperirea lui Dumnezeu în trup. În trupul Lui a fost înălțat cortul descoperirii lui Dumnezeu pe pământ.

Poporul Israel recunoscuse în Moise pe prorocul trimis de Dumnezeu. Atunci când Domnul vorbea cu Moise din norul și stâlpul de foc, ei se aruncau cu fața la pământ și se închinau Domnului.

În același mod cădem și noi în fața Domnului, fiindcă recunoaștem că El a vorbit în același fel apostolilor și fratelui Branham în timpul acesta. Mesajul sfârșitului este descoperirea profetică a Cuvântului lui Dumnezeu pentru timpul acesta. Din Mesajul acesta nu are nimeni dreptul să formeze a altă denotație sau organizație religioasă. Domnul îi cheamă pe copiii Săi afară pentru a le descoperi tainele Cuvântului Său. Din Mesajul acesta va ieși Biserica - Mireasă, care va auzi Cuvântul în „locul preasfânt” al descoperirii divine. Cei ce se tem de Domnul vor recunoaște și vor face deosebirea între lucrarea Domnului și lucrarea omenească din lagărul babilonian.

Elisei înțelese tot ce vorbise Dumnezeu prin prorocul Ilie. El pornise deci la drum, părăsise totul pentru a-L urma pe Domnul. Văzut de afară, se părea că el fuge după un om, dar Elisei a recunoscut că Ilie are Cuvântul Domnului, pe „Așa vorbește Domnul” pentru timpul acela. El era cuprins de Cuvântul Domnului și de aceea nu s-a lăsat oprit de nici un obstacol. Ilie trecuse prin Betel și i-a spus lui Elisei să rămână acolo, dar acesta a spus: „*Viu este Domnul și viu este sufletul tău, că nu te voi părăsi*” - 2 Împărați 2:4. Apoi, cei doi au ajuns la Ierihon. Acolo, Ilie a vorbit aceleași cuvinte, dar Elisei a mers mai departe cu prorocul Domnului. El nu s-a lăsat oprit de nimic și nu a rămas în nici o haltă intermediară. El nu a ridicat un cort aparte, ci l-a urmat pe proroc până la locul descoperirii divine, primind apoi o dublă măsură a aceluiași Duh.

Și noi parcurgem cele trei trepte ale credinței: neprihănire, sfințire și botezul cu Duhul Sfânt. Mulți credincioși din vremea noastră s-au oprit în stații intermediare: unii la neprihănire, alții la sfințire, alții la botezul cu Duhul Sfânt. Dar numai după ce am parcurs aceste trei trepte, vom ajunge în cortul întâlnirii. Cel ce a fost cuprins ca Elisei de Cuvântul prorociei prin credință, nu va mai rămâne nici

în Betel și nici în Ierihon. El nu se va lăsa oprit de nimeni, ci va păși pe Calea Domnului, trecând peste Iordan. Acolo a auzit Elisei cuvintele - 2 Împărați 2:9: „Cere ce vrei să-ți fac înainte ca să fiu răpit de la tine”. Elisei a răspuns: „Te rog să vină peste mine o îndoită măsură din duhul tău!”.

Toți acei care l-au recunoscut pe fr. Branham ca proroc al lui Dumnezeu, nu au urmat pe un om, ci Cuvântul descoperit pentru timpul acesta. Ei nu rămân pe loc, ci se duc la cortul întâlnirii, la descoperirea Domnului Isus Hristos. Domnul ne pune astăzi întrebarea: „Ce vreți să vă fac?” Noi nu avem o dorință proprie, ci Îl rugăm pe Domnul cu sinceritate ca El să ne restituie totul și să ne dea o măsură îndoită a Duhului Său. Noi credem că Domnul Dumnezeu Se va descoperi încă o dată în Biserica Sa prin puterea Duhului Sfânt. Biserica se află în afara lagărului denominațional și Mireasa Lui a auzit Cuvântul vestit din cortul întâlnirii.

Iubiți frați și prieteni, cel ce a înțeles seriozitatea vremii de acum nu va întreba în continuare pe oameni, ci pe Domnul Însuși, care umblă în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur și care vorbește copiilor Săi prin îngerul Bisericii. Domnul nostru este Același ieri, azi și în veci. EL a vorbit în toate timpurile copiilor Săi prin slujitorii Săi, prorocii, prin apostoli, prin Duhul Sfânt. EL are întotdeauna un Cuvânt de învățătură, de îndreptare și de descoperire dumnezeiască pentru poporul Său. Noi am auzit Cuvântul Domnului și Îi mulțumim din toată inima în Numele Domnului Isus Hristos.

Să citim în continuare din Evrei 13:9: „Să nu vă lăsați amăgiți de orice fel de învățături străine; căci este bine ca inima să fie întărită prin har, nu prin mâncări care n-au slujit la nimic celor ce le-au păzit”. Mai înainte am auzit din Cuvântul lui Dumnezeu că Domnul Își adeverește Planul Său cu Biserica numai în afara lagărului.

Astfel s-a întâmplat la prima venire a Domnului. Iudeii așteptau venirea lui Mesiah și împlinirea făgăduințelor date prin prorocii Vechiului Testament. Ei credeau că tot ce face Dumnezeu trebuia să se întâmple în mijlocul lor. Ei aveau templul lor, sinagogile lor, se închinau acolo, jertfeau acolo și așteptau ca Mesiah să Se ridice din mijlocul lor. Însă El nu a venit cum se așteptau ei, ci așa cum vorbise Dumnezeu prin gura prorocilor Săi. Conform Mica 5:2, El S-a născut în Betleem, nu în Ierusalim. Dar ei nu au luat în considerare lucrul acesta. Ei au fost învățați: „Iată că Împăratul tău vine la tine, El este neprihănit și biruitor, smerit și călare pe un măgar, pe un mânz...” (Zaharia 9:9). Dar atunci când a intrat în Ierusalim conform Scripturii, ei au fost atât de orbiți și împietriți, încât nu L-au recunoscut. E drept că ei cântau în templu psalmii cu referire la El, dar atunci când a venit, ei nu L-au recunoscut. Isus Hristos S-a născut în afara lagărului religios din timpul acela, fiind răstignit tot în afara zidului din Ierusalim.

În timpul acesta, bisericile se roagă pentru o trezire. Ei postesc și se roagă Domnului ca El să facă lucruri mari în mijlocul lor. Dar, ca și iudeii din trecut, aceștia nu vor recunoaște pe Domnul Isus și lucrarea Sa. Ei nu posedă suficientă înțelepciune ca să înțeleagă cercetarea lui Dumnezeu din timpul acesta. Noi trebuie să ne rugăm să fim în voia lui Dumnezeu și chiar să insistăm cu privire la lucrarea Duhului Sfânt, pentru ca El să împlinească făgăduințele Sale cu noi.

Dumnezeu, în toate timpurile, Și-a împlinit Cuvântul Său. Așa s-a întâmplat în zilele lui Moise, în timpul lui Avraam și Noe, la prima venire a lui Hristos, în timpul apostolilor și în decursul istoriei Bisericii. La fel se întâmplă și în zilele noastre. Domnul Dumnezeu spune: „Vreau să vă fac cunoscut lucruri noi, lucruri ascunse vă voi descoperi”. Nu toți credincioșii sunt cuprinși de lucrarea lui Dumnezeu. Așa de siguri de sine cum erau evreii din timpul acela că ar fi în posesia cunoștinței adevărate a voii și a Cuvântului lui Dumnezeu, așa sunt foarte mulți și acum în așa-zisa creștinătate.

Domnul Isus Hristos nu Se descoperă cum vrem noi, ci așa cum a făgăduit prin Cuvânt. Noi predicăm din Evrei 13:8, că Isus Hristos este și astăzi același. Acest lucru l-am putut întâlni din nou în vremea noastră. Nu este vorba numai despre binecuvântări, ci și despre Cuvânt.

În vers. 9 citim: *„Să nu vă lăsați amăgiți de orice fel de învățături străine; căci este bine ca inima să fie întărită prin har, nu prin mâncări, care n-au slujit la nimic celor ce le-au păzit”*. Prin învățături străine nu este vorba despre lucruri care sunt străine pentru unul sau altul, ci despre învățături care nu au fost cunoscute creștinilor de la început. Dacă aplicăm unitatea de măsură a Sfintei Scripturi, vom constata că toate bisericile existente au fost înșelate de învățături străine. Vreau să subliniez încă o dată că aici nu este vorba despre învățături care sunt străine bisericilor, ci despre învățături străine Bibliei și Cuvântului divin, creștinismului din prima epocă a Bisericii, străine pentru apostoli și proroci. Învățătura apostolilor și a prorocilor ne-a fost trimisă și în aceasta trebuie să rămânem. Dar fiecare tabără creștină are o înfățișare proprie prin învățături străine. Oamenii sunt înstrăinați de Cuvântul lui Dumnezeu prin tâlcuiri și învățături străine.

Nimeni nu are dreptul să introducă învățături străine care nu au fost cunoscute de apostoli și proroci. Inima noastră trebuie întărită și în timpul acesta prin harul lui Dumnezeu și ancorată în Cuvântul lui Dumnezeu. În partea a doua a vers. 9, din Evrei 13, suntem îndemnați să nu ne ocupăm de lucruri nefolositoare. Noi trebuie să recunoaștem pe ce lucruri pune Dumnezeu accent în timpul acesta. Isus Hristos este același. Vestirea Cuvântului este aceeași. Duhul lucrează în același fel. Sfânta Scriptură este singura linie de orientare pentru

orice, fie credință sau învățătură. Noi trebuie să ne eliberăm de orice învățătură străină și să ne îndreptăm spre descoperirea Cuvântului profetic. Descoperire nu este pretutindeni, ci numai acolo unde o dă Dumnezeu.

În Exod 33:10 citim: *„Tot poporul vedea stâlpul de nor oprindu-se la ușa cortului; tot poporul se scula și se arunca cu fața la pământ la ușa cortului lui”*. Astfel se întâmplă cu noi toți când ne întâlnim cu Domnul. EL are o Cale care ne conduce la descoperirea Cuvântului și a vocii Sale. Noi nu putem face ceea ce dorim. EL este Sfânt și drept în lucrarea și în vorbirea Sa.

În pilda celor zece fecioare citim că toate s-au sculat pentru a-L întâmpina pe Mire. Cinci dintre ele erau înțelepte și cinci erau neînțelepte. Cel înțelept se bazează și se încrede în Domnul Dumnezeuul său. Cel neînțelept se bazează pe sine însuși. Cei înțelepți recunosc lucrarea Domnului din timpul acesta. O, de ar recunoaște toți copiii lui Dumnezeu, indiferent în care lagăr se află, ceea ce este folositor spre pacea și mântuirea lor!

Nouă ne trebuie o nouă întâlnire cu Domnul. Așa cum ieșeau israeliții din lagărul lor și se aruncau cu fața la pământ, trebuie să vină și credincioșii adevărați pentru a se închina în fața Domnului și să recunoască faptul că Domnul a vorbit și în timpul acesta din stâlpul de foc gură către gură prorocului Său. Apoi, fiecare se va putea ruga - Exod 33:13: *„Acum, dacă am căpătat trecere înaintea Ta, arată-mi căile Tale; atunci Te voi cunoaște, și voi avea trecere înaintea Ta. Și gândește-Te că neamul acesta este poporul Tău!”*

Iubiți frați și prieteni, pentru noi toți răsună chemarea de ieșire din orice tabără (organizație) creștină, ca să putem forma Biserica Dumnezeului Celui viu. Pentru noi răsună Cuvântul: *„Ieșiți afară poporul Meu și nu vă atingeți de ceea ce este necurat”*. Cei care au găsit har înaintea Domnului, cunosc Planul lui Dumnezeu și lucrarea Sa, fiind astfel pregătiți pentru a lucra conform Planului Său.

Astăzi nu mai este suficientă o predică evanghelică despre Mântuitorul Cel bun, ci e nevoie de descoperirea profetică a Cuvântului și a Planului de mântuire pentru timpul acesta, pentru că acum primim hrana cea mai puternică și suntem învățați de Dumnezeu. În Biserica Domnului Isus Hristos nu este loc pentru învățături străine și nici pentru tâlcuiri omenești. Nu, noi ne sculăm și ne vom pune la ușa cortului întâlnirii ca să auzim cuvintele vii ale Dumnezeului Celui viu, în timpul acesta. Noi ne aruncăm cu fața la pământ și mulțumim Domnului pentru vorbirea Sa din timpul acesta. Noi cerem ca Tatăl ceresc să vorbească prin Duhul Sfânt tuturor celor care au auzit Cuvântul Său. El să vorbească atât de puternic, încât toți să fie în stare să deosebească ce este drept înaintea Lui. EL

să-i ajute pe copiii Lui să iasă afară liberi din orice lagăr în Numele Domnului Isus Hristos.

Eu cred că aceste prezentări din Cuvântul lui Dumnezeu vor fi bine primite. Noi trăim acum, și ca atare nu putem să ne oprim la ceea ce a făcut Dumnezeu în trecut. Dacă însă vom recunoaște lucrarea Sa din trecut, noi vom recunoaște și lucrarea Sa prezentă. Prorocii, apostolii, și toți slujitorii adevărați ai lui Dumnezeu posedau descoperirea voii lui Dumnezeu pentru timpul lor, pentru că ei stăteau sub călăuzirea directă a Duhului Sfânt. Ei aveau intrarea liberă la cortul descoperirii și vedeau mărirea lui Dumnezeu.

Apostolul Pavel scrie către credincioșii din Corint, în 1 Corinteni 12:7: „Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora”. Referindu-se la slujba Sa, el spune în 1 Corinteni 14:6: „În adevăr, fraților, de ce folos v-as fi cu, dacă as veni la voi vorbind în alte limbi, și dacă Cuvântul meu nu v-ar aduce nici descoperire, nici cunoștință, nici prorocie, nici învățătură?” El așează vestirea sa pe baza profetică a Cuvântului sfânt și recunoaște în timpul său împlinirea cuvintelor vorbite prin gura prorocilor din Vechiul Testament. El a trebuit să iasă mai întâi din cercul cărturarilor și fariseilor pentru a primi descoperirea Domnului Isus Hristos și pentru a recunoaște voia lui Dumnezeu. Domnul Isus îi apăruse în cale pe drumul Damascului, iar Saul devenise Pavel, un slujitor ales pentru Dumnezeu.

În Noul Testament, calea spre descoperirea lui Dumnezeu în locul prea sfânt este liberă. În Vechiul Testament, marele preot intra o dată pe an cu sângele jertfei aduse, pentru a cere acoperirea păcatelor și împăcarea cu Dumnezeu. Hristos, Marele Preot, a intrat o dată pentru totdeauna cu propriul Său sânge în Locul prea sfânt din ceruri. Ușa este deschisă și calea este liberă. Noi putem să-L urmăm. Orice descoperire divină poate fi înțeleasă numai în locul prea Sfânt din cortul întâlnirii. Însă, cei mai mulți credincioși se află încă în curtea din afară, fără să știe însă ce pregătește Dumnezeu pentru ei în locul prea sfânt sau ce are El de adus la cunoștință pentru ei în locul prea sfânt din descoperirea dumnezeiască.

Așa cum s-a adresat apostolul Pavel cu cuvinte de învățătură și de descoperire profetică Bisericii din timpul său, în același mod se întâmplă și în timpul de față. Întreaga vestire a Evangheliei trebuie scoasă din sfera tâlcuirilor omenești și așezată exclusiv pe baza Cuvântului profetic. Aceasta este singura posibilitate prin care putem primi desfășurarea lucrării de mântuire, și nu prin prisma unei organizații religioase dogmatice, ci numai Cuvântul lui Dumnezeu este valabil în ceea ce noi credem și învățăm. Mai ales în timpul acesta trebuie să confruntăm totul cu Cuvântul lui Dumnezeu, deoarece este scris că mulți se vor abate de la credință și se vor alipi de învățături stricicioase. De la învățăturile de

bază ale Sfintei Scripturi, Satana a reușit să-i abată pe oameni, determinându-i să creadă tâlcuirile sale care se găseau în „curtea din afară”, despre care nu se știe nimic în „cortul descoperirii”.

Biblia ne învață că există un singur Dumnezeu, care este totul în toate. Trebuie doar să intrăm în locul prea sfânt ca să putem primi și trăi descoperirea lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt. Atunci vom înțelege că Același Dumnezeu S-a descoperit în cer ca Tată, pe pământ în Fiul, iar prin Duhul Sfânt locuiește în noi. Nici un proroc sau apostol nu au a vorbit vreodată despre mai multe persoane în cadrul dumnezeirii. Astfel de discuții se aud numai în curtea din afară, adică printre cei ce nu au fost niciodată în cortul întâlnirii și descoperirii lui Dumnezeu. Toți slujitorii și copiii lui Dumnezeu care au primit și au devenit părtași ai descoperirii prin Duhul Sfânt, Îl vor recunoaște pe Dumnezeu în mod direct.

Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este Însuși Dumnezeu descoperit în trup. EL, Cuvântul, S-a făcut trup (Ioan 1:14) și este astfel Emanuel (Dumnezeu este cu noi) – Matei 1:23.

Dacă dorește cineva să înțeleagă mai bine descoperirea lui Dumnezeu, atunci el nu poate cerceta numai Noul Testament, ci trebuie să înceapă cu prima frază din Biblie. Cei mai mulți oameni despart Noul Testament de Vechiul Testament; și din cauza aceasta ei nu posedă un fundament pe care să construiască în continuare. Domnul Isus și apostolii au predicat exclusiv din V.T., dovedind că lucrarea Domnului în N.T. este împlinirea Cuvântului vorbit de prorocii din V.T.

Întreaga teologie modernă din timpul acesta a căzut într-o cursă înșelătoare și a ajuns prada unei cunoștințe false despre Dumnezeu, pentru că ei nu posedă cheia cunoștinței Cuvântului profetic.

Dacă vrem să știm cine este Isus Hristos, Mântuitorul nostru, atunci trebuie să citim prorociile din V.T. Dacă vrem să știm cum Se descoperă El, trebuie să citim evangheliile din N.T. Prorocul Isaia vorbește despre venirea lui Mesia, în cap. 9:6: *„Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: „Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii”*.. Aceasta nu este o tâlcuire teologică, ci descoperirea dumnezeiască a Domnului Isus Hristos. Și astăzi mai există ucenici ca Filip atunci, care-i cer Domnului: *„Doamne, arată-ne pe Tatăl, și ne este de ajuns”*. Răspunsul Domnului Isus a fost pentru el și pentru noi toți Ioan 14:9: *„Isus a zis: „De atâta vreme sunt cu voi, și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: „Arată-ne pe Tatăl?””*. Taina cea mai mare nu poate fi cuprinsă cu mintea, și nici nu poate fi explicată cu pilde omenești. Numai

dacă Domnul Isus Hristos ni Se descoperă ca Domn al măririi, atunci vom vedea și vom recunoaște în spatele Omului Isus, pe Domnul Hristos.

Apostolul Pavel a scris în 1 Timotei 3:16: „*Și fără îndoială, mare este taina evlaviei... „Cel ce a fost arătat în trup, a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă”*. Evreii nu au putut crede niciodată altfel decât într-un singur Dumnezeu. Acest singur Dumnezeu este Creatorul și Cel ce tine totul prin puterea Sa. EL este Răscumpărător și Împărat. Prin urmare, El S-a făcut de cunoscut în mai multe forme de descoperire, dar este Unul și Același Dumnezeu.

Iubiți prieteni, ați primit voi descoperirea Duhului, devenind părtași ai acestei descoperiri? Ați intrat vreodată în Locul prea sfânt al lui Dumnezeu? Ați pășit vreodată spre Golgota, sub Sângele împăcării? A putut Domnul să Se descopere cu adevărat în viața voastră ca Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine? Nu vă mulțumiți pe mai departe numai cu o cunoștință mintală despre Dumnezeu care corespunde cu tâlcuirile omenești, ci intrați în cortul întâlnirii și recunoașteți că Domnul este Dumnezeu. Atunci puteți striga împreună cu Toma: „Domnul meu și Dumnezeul meu!”. Isus Hristos, Mântuitorul nostru, era Dumnezeu și Om. După Duh, El era Dumnezeu, după trup însă, era om. Ca om, El a murit pentru noi, oamenii, dar a înviat ca Domn asupra vieții și a morții, după ce biruise toate puterile dușmanului. Dorim ca Domnul Isus să Se descopere fiecăruia prin Duhul Sfânt. Numai Duhul Său ne călăuzește în tot Adevărul. Cuvântul Său este Adevărul pentru toți oamenii care sunt pregătiți pentru călăuzirea Duhului Sfânt. Doresc ca El să Se descopere fiecăruia și să ne conducă împreună în „cortul întâlnirii”, ca să nu-i mai auzim pe alții, ci numai pe Domnul Isus. EL să-i binecuvânteze pe toți cei ce aud Cuvântul Lui. Aceasta este dorința și ruga mea în Numele Domnului Isus Hristos.

Copiii lui Dumnezeu se bucură și în timpul acesta de vestirea și învățătura Cuvântului profetic; este generația în care sunt vestite adevărurile biblice tuturor oamenilor. Domnul a binecuvântat această lucrare în mod deosebit, prezentându-Se ca Cel viu în mijlocul copiilor Săi.

Apostolul Pavel a fost un slujitor al lui Dumnezeu, umplut și călăuzit de Duhul Sfânt. Slujba sa era însoțită de semne și minuni, deci adevărată de Domnul Dumnezeu. Prin chemare divină, el a fost așezat în slujba apostolică pentru a vesti Planul lui Dumnezeu într-o formă încă nemiîntâlnită. El spunea următoarele despre vestirea sa - Romani 9:1: „*Spun adevărul în Hristos, nu mint; cugetul meu, luminat de Duhul Sfânt, îmi este martor*”. Aceste cuvinte nu au fost vorbite în glumă. Un om care suportă ocară lui Hristos printre oameni, nu poate să glumească. El putea spune prin Duhul Sfânt: „*Cugetul meu îmi este martor prin*

Duhul Sfânt, pentru ca să vorbesc adevărul în Hristos". În toată smerenia pot să spun și eu în fața Domnului: „Cugetul meu îmi este martor prin Duhul Sfânt că „Mesajul sfârșitului” este Adevărul curat al Cuvântului descoperit, destăinuit și luminat prin Duhul Sfânt, pentru timpul acesta”. Pentru o însărcinare divină, este necesară mai întâi o chemare divină. Cine poate să-și pună mina pe inimă în timpul acesta și să spună ziua și ora în care a fost chemat și însărcinat de Domnul Isus Hristos? Cine stă în fața Domnului cu vestirea Cuvântului și își dă seama de ceea ce predică? Nu se vorbește în prezent foarte mult despre adevăr în diferitele organizații, și totuși se predică multe neadevăruri?

Ceea ce nu corespunde cu Cuvântul lui Dumnezeu, ceea ce nu este identic cu învățătura apostolilor și prorocilor, nu poate să fie din adevăr. Duhul Adevărului descoperă și Cuvântul Adevărului. Toți acei ce sunt din Adevăr, ascultă Glasul Domnului și Cuvântul Său din timpul acesta. În toate cele șapte Mesaje către Biserici se spune la sfârșit: „*Cine are urechi, să asculte ce zice Duhul Bisericilor*”.

Slujba fratelui Branham a fost tot atât de mult confirmată ca și cea a apostolilor și prorocilor. Așa cum a fost apostolul Pavel în vremea sa, tot la fel a fost și fratele Branham în timpul acesta omul cu chemare divină și cu descoperirea Duhului Sfânt, având menirea să prezinte ceea ce are de spus Duhul Bisericilor în timpul acesta. Ne gândim numai la descoperirea și prezentarea celor șapte Mesaje către cele șapte Biserici, la deschiderea celor șapte peceti și la descoperirea tuturor învățăturilor biblice.

Isus Hristos umblă printre cele șapte sfeșnice de aur. În Apoc. 1:18, El nu este descris ca Fiul lui Dumnezeu, ci ca Fiul omului. Este foarte important să respectăm descrierea și legătura în care a fost scrisă tema sau lucrarea respectivă. Orice exprimare din Biblie a fost folosită și rânduită corect. Acolo unde scrie „Fiul omului”, nu poate sta „Fiul lui David” sau „Fiul lui Dumnezeu”, pentru că fiecare exprimare descrisă ne expune o altă lucrare. Unde scrie: „Fiul lui David”, nu poate sta „Fiul omului”, pentru că ne arată o altă lucrare a Domnului. Apostolul Pavel Îl descrie pe Isus Hristos ca „Fiul lui Dumnezeu” în epistolele sale. Cele patru evanghelii Îl descriu pe Isus Hristos ca „Fiul omului” în slujba Sa profetică. Apoi Îl găsim pe Isus Hristos descris ca „Fiul lui David” în legătură cu domnia Sa în împărăția de o mie de ani. Așa cum am spus mai înainte, în ultima Carte din Biblie Isus Hristos este descris ca „Fiul omului”, umblând printre cele șapte sfeșnice de aur. Asta înseamnă că El desfășoară o lucrare profetică în mijlocul Bisericii Sale. EL a murit ca „Fiul lui Dumnezeu”, nu ca „Fiul lui David” și nu ca „Fiul omului”, pentru că noi nu trebuia să devenim fii ai lui David și nici fii ai oamenilor, ci fii și fiice ale lui Dumnezeu. De fiecare dată când este vorba despre

partea profetică a lucrării de mântuire, vom întâlni pe Domnul Isus Hristos ca „Fiul al omului”. Dar când este descrisă mântuirea și răscumpărarea copiilor Săi, în general, despre răscumpărarea în Isus Hristos, atunci Îl vom întâlni ca „Fiul lui Dumnezeu”.

Cei mai mulți credincioși cred în Isus Hristos, în Fiul lui Dumnezeu, și au impresia că aceasta este de ajuns. Aici aş vrea să pun unele întrebări. În legătură cu textul în care Domnul Isus Hristos vorbește despre timpul din urmă, în care va fi ca în zilele Sodomei și ale lui Noe, găsim scris despre „Fiul omului”, și nu despre „Fiul lui Dumnezeu”. Citim, de exemplu, textul din Luca 17:30: *„Tot așa va fi și în ziua când se va arăta Fiul omului”*. Imediat după acest text este descrisă răpirea - versetele 33-37: *„Oricine va căuta să-și scape viața, o va pierde; și oricine o va pierde, o va găsi. Vă spun că în noaptea aceea, doi inși vor fi în același pat, unul va fi luat și altul va fi lăsat; două femei vor măcina împreună: una va fi luată, și alta va fi lăsată. Doi bărbați vor fi la câmp: unul va fi luat, și altul va fi lăsat.”* Ucenicii l-au întrebat: *„Unde, Doamne?”* Iar El a răspuns: *„Unde va fi trupul, acolo se vor strânge vulturii.”* În Luca 18:7,8 citim: *„Și Dumnezeu nu va face dreptate aleșilor Lui, care strigă zi și noapte către El, măcar că zăbovește față de ei? Vă spun că le va face dreptate în curând. Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?”*

Noi am arătat că, dacă-L primim pe Isus Hristos ca Răscumpărător, Îl vedem ca Fiul lui Dumnezeu care a murit pentru noi și ne-a mântuit. Dacă avem în vedere însă împlinirea cuvântului profetic, atunci Îl vedem pe Isus ca Fiul omului. Aici, în Luca 18, Îl vedem numai ca Fiu al omului. Mai întâi El se descoperă; apoi este descrisă răpirea. Același lucru îl găsim în cap. 18, unde se spune că Dumnezeu va face dreptate aleșilor Lui, dar întrebarea este: *„Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?”* Fiul lui Dumnezeu a găsit, în decursul istoriei, credință la mulți oameni, dar acum se pune problema dacă Isus Hristos va găsi credință pe pământ, ca Fiul omului, în slujba Sa profetică. Răspunsul este: aleșii Lui au crezut în toate timpurile. Ei Îl cred și acum. EL le va face dreptate pentru că ei strigă zi și noapte către El.

Referitor la aceste lucruri nu mai putem intra în amănunte, dar eu îl rog pe fiecare să se gândească de ce Isus Hristos, Domnul nostru, este arătat ca Fiul omului în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur. Din gura Lui iese o sabie ascuțită cu două tăișuri. EL Se adresează de fiecare dată îngerului Bisericii. EL ține cele șapte stele în mâna Sa dreaptă. Tot ce are Domnul de spus prin descoperire profetică, El transmite slujitorului Său din timpul respectiv. Acesta aduce Mesajul poporului ales al lui Dumnezeu. Copiii lui Dumnezeu vor asculta Mesajul și vor deveni biruitori prin puterea Cuvântului descoperit și prin Sângele Mielului. Așa de

precis cum trăim acum într-o epocă profetică, tot așa de precis Se descoperă Domnul Isus Hristos ca Fiu al omului în afara lagărelor creștine existente, ca și atunci când a umblat pe pământ, lucrând și trăind în afara organizațiilor religioase ale timpului. Toți aceia care ascultă acum glasul Lui, vor ieși din lagărul lor propriu și se vor îndrepta spre cortul descoperirii Dumnezeuului Celui viu, ascultând ce are de spus Duhul Bisericilor în timpul acesta.

Noi Îi mulțumim din toată inima lui Dumnezeu pentru slujba profetică a fratelui Branham. Prin vestirea sa ni s-a prezentat Planul de mântuire în amploarea sa. Noi vedem pe Isus Hristos, ca Fiul lui Dumnezeu, în suferința și moartea Sa, dar și în puterea învierii Sale. În El, noi suntem binecuvântați cu orice binecuvântare dumnezeiască. Noi Îl vedem ca Fiu al omului, care ni Se descoperă din cer și ne vorbește. Noi Îl vedem și ca Fiu al lui David, șezând pe scaunul de domnie ca Împărat în Împărăția de o mie de ani. Dorim ca toți credincioșii să vadă mai amplu și mai clar aceste legături biblice și să trăiască din nou cu Dumnezeu. Noi ne dorim o nouă întâlnire cu Domnul. Noi recunoaștem că El Se descoperă din nou ca Fiul omului. Toți aleșii Lui se lasă pregătiți prin credință pentru ziua glorioasă a revenirii Sale. Noi Îl rugăm ca El să-i binecuvânteze pe toți din Est și din Vest, în Numele Domnului Isus Hristos.

În continuare mai citim un text din Isaia 30:4: *„Domnul Dumnezeu mi-a dat o limbă iscusită, ca să știu să învioresc cu vorba pe cel doborât de întristare. El îmi trezește, în fiecare dimineață, El îmi trezește urechea, să ascult cum ascultă niște ucenici.”* Aici găsim semnalmentele unui ucenic adevărat al lui Isus. Cuvântul „ucenic” poate fi înlocuit tot atât de bine cu cuvântul „elev”. Aici Îl găsim pe Domnul Isus ca fiind Învățătorul, iar noi suntem ucenicii. În Vechiul Testament mai găsim un singur text în care apare Cuvântul „ucenic”. Isaia 8:16 spune: *„Învelește această mărturie, pecetluiește această descoperire, între ucenicii Mei”*. Lucrurile ascunse ale lui Dumnezeu nu sunt descoperite oricui. De obicei, lucrurile de valoare și scumpe se pun sub sigiliu, adică sunt ascunse. În Daniel 12:4 citim: *„Tu, însă, Daniele, ține ascunse aceste cuvinte, și pecetluiește cartea, până la vremea sfârșitului. Atunci mulți o vor citi și cunoștința va crește”*. În Planul de mântuire al lui Dumnezeu există lucruri scumpe și de preț, care nu au fost descoperite oricui în timpurile trecute. Când auzise apostolul Ioan cele șapte tunete, el voia să scrie ceea ce vorbiseră, dar un glas din cer i-a poruncit: *„Pecetluiește ce au apus cele șapte tunete, și nu scrie ce au apus!”* - Apocalipsa 10:4.

Dumnezeu poate descoperi, însă El poate și să pecetluiască ceea ce conține descoperirea, pentru ca să facă de cunoscut aceste lucruri la timpul potrivit poporului Său. În Isaia 45-3 scrie: *„Îți voi da visterii ascunse, bogății*

îngropate, ca să știi că Eu sunt Domnul care te chem pe nume, Dumnezeul lui Israel". Acum, dacă Dumnezeu ne face gospodari ai bogățiilor Sale îngropate și ai visteriilor ascunse, atunci ar trebui să recunoaștem că El ne-a iubit și ne-a chemat pe nume. Domnul Dumnezeu a ascuns multe lucruri de ochii celor înțelepți și le-a descoperit ucenicilor Săi. Citim în Isaia 35:8: „*Acolo se va croi o cale, un drum, care se va numi Calea cea Sfântă: nici un om necurat nu va trece pe ea, ci va fi numai pentru cei Sfinți; cei ce vor merge pe ea, chiar și cei fără minte nu vor putea să se rătăcescă*”. Făgăduința este valabilă numai pentru biruitori; ei vor mânca din mana ascunsă. În textul din Isaia 50:4 am citit despre ascultare și auzire, și asta în calitate de ucenici. Însuși Domnul trezește urechea ucenicului. Ei ascultă și învață de la El, asemenea unui elev de la învățătorul său. Tot timpul el dorește să mai afle ceva. EL a rânduit copiilor Săi, prin har, dreptul să afle lucrurile folositoare la timpul potrivit și în modul cel mai potrivit, pentru învierea celui doborât de întristare și pentru ridicarea celui fără speranță.

Suntem noi însă ucenici adevărați ai lui Isus? Am ascultat noi cu băgare de seamă? Am vorbit noi cu grijă acolo unde trebuia? A putut Domnul să pecetluiască în noi Cuvântul Său prin Duhul Sfânt? În Matei 5 citim: „*Ucenicii Lui s-au apropiat de El. Apoi a început să vorbească și să-i învețe*”. Cuvântul „creștin” este o denumire foarte largă. Chiar să fii credincios, nu înseamnă încă prea mult, dacă cineva crede în conformitate cu o formă prescrisă, dogmatică. Aici este vorba despre ucenicii adevărați. Un ucenic a părăsit totul, chiar și pe sine însuși, pentru a deveni un urmaș al Învățătorului său. Domnul Isus i-a chemat pe fiecare dintre ucenicii Săi pe nume. EL îi învăța. EL le-a deschis mintea pentru Scriptură. EL S-a descoperit în mijlocul lor ca Cel viu și ca Cel înviat. În Biblie nu este scris „Pe când credincioșii” sau „Pe când creștinii erau adunați, Domnul Isus a venit în mijlocul lor”, ci „*Pe când ucenicii erau adunați, a venit Isus, a stat în mijlocul lor și le-a zis: „Pace vouă!*” - Ioan 20:19. Cine nu se numește astăzi credincios sau creștin? Dorim ca Domnul să găsească și în timpul acesta ucenici adevărați, care se așează la picioarele Lui ca niște buni elevi. EL deschide și astăzi gura și le vorbește copiilor Săi. În Ioan 8:31 citim: „*Și a zis Iudeilor, care crezuseră în El: „Dacă rămâneți în Cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei*”. Același lucru îl vorbește și astăzi Domnul Isus credincioșilor dintre neamuri. Pentru a deveni credincios există o singură condiție, și anume aceea de a-L crede pe Domnul Isus Hristos. Pentru ca să fim cu adevărat ucenicii lui Isus Hristos, trebuie să rămânem în Cuvântul Său. „*Dacă rămâneți în Cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei*”, a spus Domnul Isus. Faptul că și în timpul acesta există foarte mulți credincioși, nu tăgăduiește nimeni, și mulți care se pretind a fi creștini; dar unde sunt însă

adevărații ucenici ai lui Isus Hristos, despre care se poate spune că au rămas cu adevărat în Cuvântul Său?

În Evanghelia după Ioan 13:5 citim că Domnul Isus a spălat picioarele ucenicilor Săi. Apoi S-a îndreptat spre ucenicii Lui și le-a zis, în vers. 14: „Deci, dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora.”

Domnul Isus nu a spus aceste lucruri evreilor sau creștinilor, ci ucenicilor Săi. Învățătorul subliniază: „Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu”. Menționăm că El nu a spus: „voi să nu faceți cum am făcut Eu”. Acest Cuvânt nu necesită nici o tâlcuire, ci numai respectare și împlinire. Domnul Isus îndeamnă în continuare, în vers. 16: „Adevărat, adevărat vă spun, că robul nu este mai mare decât domnul său, nici apostolul mai mare decât cel ce l-a trimis”. Și totuși s-au găsit mulți oameni care s-au ridicat chiar deasupra acestui Cuvânt din Scriptură, plasând tâlcurile lor ca explicație valabilă. Domnul Isus mai adaugă la această temă: „Dacă știți aceste lucruri, ferice de voi, dacă le faceți”. Deci, să le faceți, să nu le excludem sau să le comentăm. Fericirea noastră, ca ucenici ai lui Hristos, constă în ascultarea față de Cuvântul Domnului.

Nu există ucenic adevărat care să nu poarte în inimă dorința de a face voia Învățătorului său. Astăzi fiecare scoate și adaugă în Scriptură cum dorește, fără a se interesa de restul Scripturii.

Trimiterea în misiune nu a fost adresată predicatorilor sau evangheliștilor, ci numai ucenicilor. În Matei 28:16 citim: „Cei unsprezece ucenici s-au dus în Galilea, în muntele unde le poruncise Isus să meargă.” Domnul Isus nu a poruncit să fie construite seminare și scoli biblice. EL nu a ordonat pe nimeni ca pastor într-o anumită sectă, ci a dat o poruncă simplă ucenicilor Săi: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile”. Domnul Isus nu a vorbit nimic despre faptul ca neamurile să devină catolici sau evangheliști. Nu este scris nimic despre porunca de a deveni bapțiști sau pentecostali. EL a dat ucenicilor Săi însărcinarea să facă ucenici din toate neamurile. Am văzut mai înainte ceea ce înseamnă Cuvântul „ucenic”. Este vorba despre urmașii adevărați, care își iau crucea și umblă pe urmele Învățătorului lor, care se lasă învățați de Domnul lor și rămân în Cuvântul Său. Domnul Isus ne spune în Ioan 15:8: „Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit; și voi veți fi astfel ucenicii Mei”.

După înviere, Domnul Isus S-a descoperit în mijlocul ucenicilor Săi. Apostolul Toma a spus cu această ocazie: „Domnul meu și Dumnezeul meu!”. Vedem prin urmare că descoperirea Domnului Isus Hristos nu are loc în mijlocul așa-zisilor credincioși sau creștini, ci în mijlocul ucenicilor adevărați și ai urmașilor Domnului. În Ioan 21:1 scrie din nou: „După aceea Isus S-a mai arătat ucenicilor

Săi la marea Tiberiadei". Domnul Isus nu a încetat să Se descopere ucenicilor Săi ca să le vorbească.

În Fapte 11:26 citim că : „*Întâiași dată, ucenicilor li s-a dat numele de creștini, în Antiohia*". Ucenicii umblau pe urmele Învățătorului lor. Duhul Său Se odihnea asupra lor. Hristos era „Unsul”, iar ei erau „unșii Domnului”. Cuvântul „creștin” înseamnă în limba noastră „unsul”. Rânduiala biblică este aceasta: mai întâi trebuie ca noi să venim la credința vie și adevărată a Domnului Isus Hristos, apoi să pășim pe urmele Domnului, să rămânem în Cuvântul Său, și astfel să dovedim că suntem ucenicii Săi. Duhul Domnului vine asupra noastră pentru a ne unge, și astfel vom deveni creștini adevărați, oameni în care se descoperă viața lui Isus Hristos.

Apostolul Pavel scrie în Coloseni 3:4: „*Când Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă*”.

Unde găsim noi printre creștinii zilelor noastre pe ucenicii adevărați ai Domnului, cărora El le poate deschide urechea, le poate vorbi și pe care îi poate învăța? Iubiți prieteni, sunteți deja un ucenic adevărat al lui Isus Hristos sau vă este de ajuns dacă sunteți numai un credincios cu nume sau un creștin bine văzut? Dorința și ruga mea este ca Domnul să-Și aleagă ucenicii din toate neamurile, pe acei care sunt pregătiți pentru a-L urma pe Domnul și să facă voia Lui, în Numele Domnului Isus Hristos.

În Numele Domnului mai citim și textul din Isaia 57:14: „*Și El zice: „Croiți, croiți drum, pregătiți calea, luați orice piedică din calea poporului Meu”*„. Este adevărat că Domnul Dumnezeu a trimis o foamete duhovnicească pentru poporul Său. Dorința noastră este ca să vestim Cuvântul curat al lui Dumnezeu, fără a adăuga vreo tâlcuire omenească acestuia. Domnul este Cel care a dat porunca. Cuvântul Său trebuie să fie valabil, iar Planul Său trebuie împlinit. Pentru poporul Său trebuie croit un drum fără piedici. Însuși Domnul trebuie să ajungă să vorbească în mijlocul nostru. Cel Prea Înalt a spus: „*Luați orice piedică din calea poporului Meu*”. Poporul lui Dumnezeu a avut de întâmpinat în toate timpurile tot felul de piedici, dar Domnul i-a trimis în repetate rânduri pe slujitorii Săi pentru croirea din nou a drumului pe care se poate circula fără piedici .

Pentru aceasta găsim suficiente exemple în Sfânta Scriptură. Domnul îi descoperise lui Moise Planul Său cu privire la poporul Israel, împlinirea făgăduințelor, arătându-i calea pe care trebuia să umble poporul. Domnul Dumnezeu era în mijlocul lor ziua și noaptea, luminându-le drumul. Dar după un timp oarecare se ridicase Balaam, unul din seminiile (religiile) apropiate, care a adus poporul la cădere. Mâna lui Dumnezeu nu S-a lăsat așteptată, astfel că într-o zi au murit 23 000 de oameni din poporul Israel. Și Balaam era un proroc, dar el

nu poseda nici o însărcinare dumnezeiască. El nu avea Cuvântul făgăduinței pentru timpul Său. El nu putea să aducă poporului nici o binecuvântare. Este adevărat că Domnul îi vorbise, dar la ce ne folosește o descoperire dacă cineva trece pe lângă Cuvântul făgăduinței?

Adevărații trimiși sunt proroci ai Cuvântului. Domnul le descoperă mai întâi acestora Planul Său, prin Cuvânt, apoi îi călăuzește prin Duhul Sfânt. Balaam nu făcea parte din poporul ales. El nu avea parte de făgăduințele și binecuvântările pentru timpul acela. El era însărcinatul lui Balac, împăratul moabiților. Nici acesta nu făcea parte din poporul Israel, în mijlocul căruia se împlineau făgăduințele lui Dumnezeu. Balaam era trimis să blesteme ceea ce a binecuvântat Domnul; însă Domnul nu îngăduie ca aleșii Lui să fie blestemați. NU! Asupra lor vine binecuvântarea Atotputernicului. Aici îi avem față în față pe cei doi proroci, și anume pe Moise, trimisul Domnului cu „Așa vorbește Domnul” pentru timpul respectiv și cu însărcinarea lui Dumnezeu pentru a scoate poporul din robie la libertate și credință, și pe Balaam, omul fără însărcinare dumnezeiască, fără Cuvântul făgăduinței, care vorbea împotriva a ceea ce vorbise Dumnezeu.

Orice om, fie el predicator sau proroc, care este dispus să-l blesteme pe trimisul lui Dumnezeu sau este tentat să facă așa ceva, mărturisește prin aceasta că el însuși nu face parte din poporul lui Dumnezeu. Cuvântul ne învață să nu blestemăm, să nu judecăm și să nu urâm pe nimeni. Cine urăște este un ucigaș. Satana a fost primul ucigaș. Deci, prin aceasta, el spune singur al cui fiu este. Astfel de oameni se vor poticni și vor cădea. Blestemul îi va lovi mai repede sau mai târziu și ei nu vor scăpa.

În timpul prorocului Ieremia, se ridicase încă un proroc cu numele Hanania. Prorocul Ieremia prorocise în Numele Domnului - Ieremia 29:10: „Dar iată ce zice Domnul: *„De îndată ce vor trece șaptezeci de ani ai Babilonului, Îmi voi aduce aminte de voi, și voi împlini față de voi făgăduința Mea cea bună, aducându-vă înapoi în locul acesta”*; iar Hanania se ridicase singur și prorocise, cap.28:11: *„Si Hanania a zis în fața întregului popor: „Așa vorbește Domnul: „Așa voi sfârâma, peste doi ani, de pe grumazul tuturor neamurilor jugul lui Nebucadnețar, împăratul Babilonului!” Prorocul Ieremia a plecat”*. Mai era încă unul, cu numele Șemaia, în mijlocul celor din robie, care vorbise fără să fi fost trimis de Domnul - cap. 29:31: *„Trimite să spună tuturor celor din robie: „Așa vorbește Domnul despre Șemaia, Nehalmitul: „Pentru că Șemaia vă prorocește fără să-l fi trimis Eu, și vă însuflă o încredere mincinoasă...”*. Poporul trebuia acum să decidă care dintre acești proroci a vorbit de la Dumnezeu prin inspirația Duhului Sfânt și care a vorbit de la sine. Lucrul cel mai trist este că poporul ascultă întotdeauna pe

cei care vorbesc și prorocesc de la sine putere. După ce a terminat Ieremia cu vestirea mesajului, care trebuia citit în fața poporului, preoții și fruntașii poporului au pus mâna pe Ieremia și strigau: „Acum trebuie să mori!” De prorocul Hanania nu s-a atins nimeni, pentru că el vorbise în înțelegere cu prorocii și preoții poporului. Dar Ieremia vorbise prin însărcinarea și înțelepciunea lui Dumnezeu.

În timpul împăratului Ahab au prorocit 400 de proroci ai Israelului, și totul în contradicție cu ceea ce spunea Mica în Numele Domnului, pe baza descoperirii divine. Ahab nu a întreprins nimic împotriva celor 400 de proroci, dar despre Mica este scris în 1 Împărați 22:27: „și să le spui: „Așa vorbește împăratul: „Puneți pe omul acesta la închisoare, și hrăniți-l cu pâinea și apa întristării, până când mă voi întoarce în pace.”” Prorocul Mica a fost atât de sigur de descoperirea primită, încât a zis: „Dacă te vei întoarce în pace, Domnul n-a vorbit prin mine!” Apoi a mai zis: „Auziți popoare toate!” – vers. 28.

Acum trecem la Noul Testament. În zilele dinaintea venirii lui Mesiah, au predicat foarte mulți preoți, rabini, farisei, etc. Dar deodată, apare un om din pustiu trimis de Dumnezeu cu un mesaj către aleșii Domnului din timpul acela. Toți cei care au primit har din partea Domnului, au crezut vestirea sa. Depinde mult dacă noi putem deosebi cine vine cu mesajul Domnului, cu „Așa vorbește Domnul!” , și cine vorbește de la sine. Pavel a fost atât de convins de adevărul și corectitudinea vestirii Evangheliei, încât a scris în Galateni 1:9: „Cum am mai spus, o spun și acum: dacă vă propăvăduiește cineva o Evanghelie, deosebită de ceea ce ați primit-o, să fie anatema!” În plus, el putea să spună în versetul 12: „... pentru că n-am primit-o, nici nu am învățat-o de la vreun om, ci prin descoperirea lui Isus Hristos!” În mesajul către Biserica Efes, din Apocalipsa, citim în capitolul 2:2: „... că ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt, și i-ai găsit mincinoși”. Apostolul Pavel spune în Galateni 1:10: „Caut eu oare în clipa aceasta, să capăt bunăvoința oamenilor, sau bunăvoința lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aș mai căuta să plac oamenilor, n-aș fi robul lui Hristos.”

Astăzi găsim pretutindeni, tot felul de învățători, proroci mincinoși și apostoli (misionari trimiși de oameni), care se bucură de autoritate în fața oamenilor, dar în vestirea lor ei sunt falși, pentru că aceasta nu corespunde cu vestirea prorocilor și apostolilor Domnului.

Toți trimișii Domnului vestesc sută la sută Adevărul Domnului. Unitatea noastră de măsură poate fi numai Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea se pune întrebarea: corespunde învățătura despre Dumnezeu din bisericile de astăzi cu mărturia întregii Scripturi? A vorbit vreodată un proroc, apostol sau învățător despre mai multe persoane sau despre „Sfânta treime” a lui Dumnezeu? Sau au

vorbit ei despre un singur Dumnezeu, care S-a descoperit ca Tată, Fiu și Duhul Sfânt? Cum au botezat apostolii? Cum priviți voi textul din Matei 28:19? Ca o formulă pentru botez sau ca o însărcinare? Cine citește despre practica botezului în Fapte, va constata că apostolii au înțeles bine porunca misionară, botezând în Numele Domnului Isus Hristos. Ei și-au dat bine seama că este vorba de Numele lui Isus, care este mai presus de orice nume, în care S-a descoperit Dumnezeul Atotputernic în Noul Testament.

Cum stăm cu cina Domnului? Pe cine interesează în ziua de azi ce spune Biblia în legătură cu aceasta? Unde se mai folosește acum o pâine, așa cum a făcut-o Domnul Isus? EL a binecuvântat-o și a frânt-o, apoi a dat-o ucenicilor Săi. Apostolul Pavel a spus: *"Am primit le la Domnul ce v-am învățat"* - 1 Corinteni 11:25. Fiecare dintre noi trebuie să urmeze în timpul acesta porunca Domnului: *„Croiți, croiți drum, pregătiți Calea, luați orice piedică din calea poporului Meu”*.

Cea mai mare piedică pentru poporul lui Dumnezeu sunt învățăturile nebiblice. Există numai o singură învățătură adevărată, respectiv aceea care este descoperită prin Duhul Sfânt, în legătură cu orice temă biblică. Toate celelalte sunt numai titluri și dogme ale oamenilor, fie că este vorba despre Dumnezeu, botez, cină sau celelalte învățături biblice.

Iubiți ascultători, rămâne la aprecierea dumneavoastră dacă doriți să mai amânați cu indiferență lucrurile dumnezeiești sau dacă sunteți pregătiți să înlăturați orice piedică din calea Domnului și să umblați pe calea croită pentru poporul Său, să recunoașteți învățăturile biblice și să vă puneți astfel de partea Domnului.

Rugăciunea mea este ca Domnul să dăruiască har poporului Său; să ne deschidă ochii pentru Cuvântul Său; să ne deschidă mintea ca să deosebim Adevărul de minciună, în Numele Domnului Isus Hristos! Amin!

Îndemnul nostru este în Daniel 9:23: *„Ia aminte la Cuvântul acesta ca să înțelegeți descoperirea!”* **Amin!**